

Forum studențesc

● revistă a c.u.a.s.c. din centrul universitar timișoara ● anul X ● nr. 4 (76) aprilie 1982 ● 16 pagini ● 2 lei ●

1 MAI ÎN ROMÂNIA

În anul 1889, Congresul Socialist internațional ținut la Paris, la care a participat și o delegație a socialiștilor români, a hotărât sărbătorirea zilei de 1 mai, zi a solidarității internaționale a celor ce muncesc. Sărbătorirea zilei de 1 Mai amintea de lupta muncitorilor pentru dobândirea zilei de lucru de 8 ore și de greva din Chicago, de la 1 mai 1886, în timpul căreia, împotriva zecilor de mii de manifestanți, poliștii au declanșat un sângeros măcel. În memoria victimelor din 1886, Congresul Internațional a II-a a ales ca zi de luptă comună, a tuturor muncitorilor, ziua de 1 Mai.

În România, ca și în alte țări, în fiecare an, începând din 1890, muncitorii au sărbătorit ziua de 1 Mai.

Pregătirea evenimentului de la 1 Mai 1890 a început din vreme, dovadă numeroasele apeluri adresate muncitorilor de organele de presă socialistă. Astfel, ziarul „Munca” din 3 martie 1890, adresa următorul îndemn: „Tot muncitorul să lase lucrul, în această zi și să sărbătorească frățeste înțibia mișcare uriașă a muncitorilor din toată lumea, cari vor cere cu acest prilej ca ziua de muncă să scadă pretutindeni la 8 ceasuri. Ceea ce fac frații noștri din toată lumea să facem și noi; avem suferințe ca și ei, ca și dinșii muncim azi mai mult decât dau voie puterile omenestii.”

Clubul muncitorilor din București a pus în discuție problema sărbătoririi zilei de 1 Mai, pe baza hotărârilor luate trecându-se la o largă mobilizare a muncitorilor. În capitală au fost afișate numeroase apeluri prin care lucrătorii erau îndemnați să participe la sărbătoarea de la 1 Mai.

Acțiunile de organizare a sărbătoririi zilei solidarității internaționale muncitorești au continuat cu toate amenințările autorităților.

1 mai 1890 a fost primul 1 Mai în România.

În majoritatea centrelor economice, între care Cluj, Reșița, Timișoara etc., s-au desfășurat manifestații

consacrate centenarului muncii. În capitală, peste 5.000 de manifestanți au ieșit pe străzi, purtând drapelul roșii, revendicându-și drepturile, la loc de frunte stînd cererea privind 8 ore de muncă pe zi. Demonstrației de pe străzile Capitalei, îi urmau întruniri publice, organizate în grădina Trocadero, pe dealul Filaretului, unde în luările de cuvînt, s-a subliniat i-a făcut pe Constantin Mille, participant activ la rii clasei muncitoare.

Amploarea manifestației de la 1 mai din Capitală l-a făcut pe Constantin Mille, participant activ la organizarea și desfășurarea evenimentelor să afirme că ziua de 1 Mai „a arătat tuturor, că un alt partid s-a ridicat în țară, că o altă clasă de oameni au dreptul la o viață politică și socială”.

Sărbătorirea periodică a zilei de 1 Mai a fost hotărâtă definitiv la Congresul Internațional a II-a de la Bruxelles din 1891, reînnoirea hotărârii făcînd-o Congresul de la Zürich din anul 1893, care adăuga că 1 Mai trebuie să constituie un prilej de exprimare a voinței proletariatului de a pune capăt exploatarei omului de către om.

În anii ce au urmat, 1 mai a devenit o zi de afirmare a conștiinței de clasă a proletariatului, de evidențiere a rolului crescînd al clasei muncitoare în societatea românească.

Constituirea Partidului Social Democrat al Muncitorilor din România a fost un moment deosebit de important pentru mișcarea muncitorească, care a imprimat noi semnificații zilei de 1 Mai.

În manifestul lansat de P.S.D.M.R. cu prilejul sărbătoririi zilei de 1 Mai 1893 se afirma internaționalismul proletar, menționîndu-se că: „În această zi, muncitorii afirmă cu glas tare și cu toții la un loc, că își dau seama că revendicările muncitorimii sînt opuse deopotrivă clasei capitaliste din toate țările”.

lector univ. dr. ELENA OSTOICI

(Cont. în pag. a II-a)

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Aniversarea muncii

1 MAI ÎN ROMÂNIA

(Urmare din pag. 1)

În același an, la demonstrații au participat un număr sporit de muncitori, peste 5.000 în Capitală, 2.000 la Timișoara etc., alături de aceștia fiind numeroși tineri, țărani, meseriași, funcționari, intelectuali.

În ultimii ani ai secolului trecut marile manifestații consacrate zilei de 1 Mai au relevat însemnătatea și rolul în continuă creștere al partidului clasei muncitoare.

În primii ani ai secolului nostru, manifestațiile de 1 Mai au constituit și un prilej pentru clasa noastră muncitoare de exprimare a solidarității de luptă cu răscoala țărănilor din 1907, cu revoluția rusă, cu mișcarea antiimperialistă revoluționară a poporului chinez, de afirmare a pozițiilor de luptă pentru pace, împotriva războiului imperialist a mișcării noastre muncitorești.

Crearea Partidului Comunist Român a deschis o etapă nouă în mișcarea revoluționară din România, o perioadă de nou și puternic avânt în luptele de clasă muncitorești.

Cu prilejul zilei de 1 Mai 1923, Partidul Comunist Român se angaja „să contribuie cu toată puterea lui organizată și cu toată influența pe care o are în masele muncitorești pentru reușita cât mai mare a zilei de 1 Mai”, conchizând că „singurii comuniști sînt aceia care luptă pe viață și pe moarte pentru eliberarea proletariatului”.

Manifestările consacrate zilei de 1 Mai purtau și amprenta luptei clasei muncitoare pentru unitatea rîndurilor sale.

În manifestul lansat la 1 Mai 1929 de C.C. al P.C.R., către muncitori, soldați, către tineretul muncitor și către toate masele muncitoare din România, era adresat îndemnul: „Toți în stradă! Demonstrați voiața voastră de luptă! Să tremure clasele stăpînitoa-

re în fața rîndurilor unite de oțel ale proletariatului”.

Sărbătorirea zilei de 1 Mai a reflectat în anii următori puternicele lupte muncitorești și, așa cum se arăta în manifestul lansat la 1 Mai 1935, „voiața de luptă revoluționară în front unic împotriva ofensivei capitaliste, a fascismului și a războiului”.

La pregătirea acțiunilor consacrate zilei de 1 Mai au participat numeroase organizații muncitorești și democratice, în rîndul acestora o contribuție de seamă aducîndu-și-o Frontul Studențesc Democrat.

Așa cum arăta tovarășul Nicolae Ceaușescu în cuvîntarea la Adunarea festivă prilejuită de sărbătorirea a 60 de ani de viață și a peste 45 de ani de activitate revoluționară, evocînd activitatea din anii 1930-1936, ani de criză economică, de intensificare a exploatarii burghezo-moșierești, de fascizare rapidă a țării, „mișcarea revoluționară cunoștea un puternic avînt. Partidul Comunist, Uniunea Tineretului Comunist, alte organizații revoluționare și democratice se ridicau cu hotărîre la luptă pentru apărarea intereselor maselor de oameni ai muncii, împotriva reacțiunii și fascismului, pentru democrație și pace”.

În condițiile puternicelor lupte populare conduse de Partidul Comunist împotriva fascizării țării și pentru apărarea independenței naționale, un moment deosebit a fost marcat de marea demonstrație antifascistă din 1 Mai 1939, desfășurată sub semnul unității de acțiune între comuniști și socialiști.

Pentru pregătirea marii demonstrații muncitorești a fost constituită o comisie alcătuită din cadre de nădejde ale partidului, între care se aflau Nicolae Ceaușescu, Ilie Pintilie, Constantin David,

Alexandru Iliescu, Teohari Georgescu ș.a. Prezența tovarășului Nicolae Ceaușescu, tînar de 21 de ani, arăta încrederea ce și-o câștigase ca militant consecvent în lupta antifascistă, pentru independență și suveranitate națională.

Activitatea desfășurată de comuniști, alături de aceștia fiind și mulți tineri revoluționari, a dus la mobilizarea, în Capitală, a peste 20.000 de manifestați care au scandat: „Vrem 8 ore de muncă!”, „Cerem mărirea salariilor!”, „Trăiască independența națională a țării!”, „Să apărăm granițele împotriva agresiunii hitleriste!”, „Vrem front patriotic!”.

1 Mai 1939 a reprezentat una dintre cele mai glorioase pagini de luptă și eroism, fiind un moment cu largi și profunde înfrîngeri în succesiunea evenimentelor ce au urmat.

În luna iunie 1939, conducerea Partidului Comunist Român a apreciat că „întrunirile și demonstrațiile de 1 Mai, pregătite de partid sub semnul mobilizării clasei muncitoare pentru apărarea țării împotriva fascismului extern și intern, în colaborare strînsă cu muncitorii social-democrați, au constituit o victorie de prestigiu obținută de P.C.R. pe linia fărîșirii unității de acțiune a clasei muncitoare, împotriva ofensivei patronale, fascismului și pericolului de război”.

Cît de puternice au fost consecințele manifestațiilor muncitorești din 1 Mai 1939 ne-o dovedesc și măsurile luate de autorități: excluderea temporară a comunistilor Nicolae Ceaușescu și Eftimie Iliescu din cercul cultural al breslei în care își desfășurau activitatea, urmată de interzicerea definitivă a activității cercurilor culturale din cadrul breslelor.

1 Mai 1939, marcant moment în istoria noastră națională, a avut consecințe pozitive în procesul reorganizării tineretului revoluționar. Astfel, în octombrie 1939 a avut loc Conferința pe țară a Uniunii Tineretului Comunist care a ales pe tovarășul Nicolae Ceaușescu secretar gene-

ral al U.T.C., ca urmare a deosebitei sale activități revoluționare, a adoptat planul de acțiune și a stabilit sarcinile imediate ale organizației de tineret.

În perioada următoare, partidul Comunist și-a intensificat activitatea pentru întărirea unității de luptă a clasei muncitoare și unirea în jurul său a altor categorii sociale și grupări politice.

Lupta pentru fărîșirea Frontului Unic Muncitoresc s-a terminat cu o victorie, manifestul — Către poporul român —, lansat cu prilejul zilei de 1 Mai 1944, anunțînd realizarea F.U.M. și adresînd, totodată, un îndemn la unirea tuturor forțelor patriotice, progresiste, în luptă pentru pace, pentru scoaterea țării din războiul hitlerist, pentru întărirea regimului antonescian și instalarea unui guvern democrat.

Unitatea de acțiune a clasei muncitoare, a tuturor forțelor progresiste a asigurat succesul insurecției naționale armate antifasciste și antiimperialiste din august 1944.

1 Mai 1945 a fost sărbătorit, pentru prima dată, în condiții de libertate a poporului român. Ample manifestații au avut loc în toate orașele țării, participanții exprimîndu-și bucuria eliberării.

De atunci, sub conducerea Partidului Comunist Român, oamenii muncii din țara noastră au realizat transformări profunde cu caracter social-economic și politic, trecînd de la vechea orînduire burghezo-moșierească la orînduirea socialistă.

Astăzi, ziua le 1 Mai se sărbătorește în condițiile împlinirii programului P.C.R. de edificare a societății socialiste multilateral dezvoltate și de înaintare a României spre comunism, sărbătorește de la 1 Mai fiind sărbătorește muncii împlinite, expresie a elanului constructiv a tuturor oamenilor muncii, fără deosebire de naționalitate, strînși uniți în jurul Partidului Comunist Român.

Există un secret al ... succesului?

PANORAMIC

În data de 20 — IV a avut loc la Casa studenților un spectacol prezentat de secția de estradă a Operei Române. În aceeași zi a avut loc un recital de muzică sirbească susținut de grupul „Mladost”. ● Miercuri 21 — IV tot la Casa studenților a avut loc un program artistic susținut de studenți ai Facultății de tehnologie chimică, iar în perioada 22 — 23 — IV expoziția de carte „Orizont materialist-științific” dedicat împlinirii a 100 de ani de la moartea flozofului Vasile Conta. ● Sîmbătă 24 — IV — concursuri distractive, disco, dans, avînd ca invitați tineri de la întreprinderea de detergenți. ● La sfîrșit de săptămînă, la ceroul de etnografie și folclor prof. Emilian Dumitru a prezentat o lucrare intitulată „Masca — instrument de sugestie în teatrul folcloric”, iar Horia Santău de la cîneclubul „Gaudeamus” a prezentat două filme de montaj intitulate „Și caii” și „Intervenția”. ● În perioada 23-25 IV a avut loc cupa „Dr. D. Hurmuzescu” și deplasarea comitetului de complex și a unor studenți ai Facultății de științe economice la Cluj-Napoca, unde brigada Comitetului de complex, laureată a Festivalului Mărțișor '82 a susținut un spectacol în care umorul studențesc timișorean a fost din nou la înălțime. ● Joi 22 aprilie, în holul Casei de cultură a studenților s-a vernisat o inedită expoziție cuprinzînd manuscrise și ediții rare din opera marelui filozof Vasile Conta. Colectia aparține profesorului dr. Ion Iliescu. ● S-a desfășurat prima fază a concursului profesional „Traian Lalescu”. La Facultatea de mecanică s-a înregistrat un record: 700 de participanți din anii I și II la disciplina mecanică. De la această catedră sîntem anunțați că facultatea dispune de mult mai multe resurse. ● Dumnică 9 mai la Casa de cultură a studenților va avea loc cea de-a doua ședință a cenaclului „FORUM STUDENȚESC”. Sînteți așteptați la ora 14 în sala 7, unde se va citi proză scurtă în lectura autorilor. ● În perioada 23-25 aprilie membrii cenaclului H.G. Wells și ai cercului de presă au efectuat un schimb de experiență în orașul SIBIU. ● Studioul „Thalia” (secția de limbă germană) al Casei de cultură a sturenților se află într-un turneu la Brașov și București.

Centrul universitar timișorean a înscris rezultate deosebite în fiecare an în cadrul întrecerii „Fiecare A.S.C. — colectiv de educare prin muncă și pentru muncă a studenților”, desfășurată la nivel național, între facultățile de același profil din centre universitare diferite. Rezultatele cele mai frumoase le-a înscris Facultatea de mecanică agricolă, deținătoarea următoarelor premii: 1977/1978 — premiul I; 1978-1979 — I: 1979/1980 — II; 1980-1981 — II; 1981-1982 — premiul I la prima etapă.

Cu dorința de a-i cunoaște mai bine și de a-i felicita pe autorii acestui impresionant palmares, ne-am îndreptat pașii spre facultatea unde, la sediul C.A.S.C., am stat de vorbă cu Dumitru Ţucu, student în anul III, secretar al consiliului.

— Ca membri vechi în conducerea organizației studenților din Facultatea de mecanică agricolă desigur, cunoști condițiile prin care ați reușit cucerirea în ultimii cinci ani a primelor locuri ale întrecerii. Există oare un secret al succesului vostru?

— La ultima întrebare îți voi răspunde mai tîrziu. Pînă atunci să vorbim pentru început despre activitatea profesională, unde, sincer să fiu, nu ne-am asumat din start angajamente prea mari. Însă, dacă în anul I, în primele săptămîni se obțin rezultate slabe, exigența profesorilor noștri, atmosfera intensă de lucru de aici, reușește în cele din urmă să-i facă pe studenți să învețe. Există un număr mare de studenți cu rezultate profesionale deosebite. În raport cu efectivul de studenți ai facultății, ei dețin o pondere însemnată. Chintei Iosif (7 sesiuni cu media 10!), David Vladimir, Csaszal Adalbert, Gőnczi Attila, Nistor Vasile, Pană Făgurel, Popescu Gheorghe, Șerb Mihai, sînt numai cîțiva din cei ce merită evidențiați.

— ... La care eu aș adăuga și numele Dumitru Ţucu, de care se leagă bilanșul notelor de 10 obținute de la admitere pînă acum!

— Studenții noștri au participat la numeroase concursuri profesionale, cucerînd o serie de premii: premiul I și II la concursul „Traian Lalescu” disciplina

„Rezistența materialelor” la nivel de institut (Gănczi Attila și subsemnatul); locul I pe facultate, institut și mențiune la nivelul Centrului Universitar — „Economie Politică”, și tot la această disciplină, studentul Grafu Dumitru a obținut premiul II. În anul 1980, Doru Voinescu a cucerit locul I la „Tehnologia reparării utilajului agricol”.

— Revelatoare aceste rezultate. După cite știi, în vara anului trecut, studenții acestei facultăți au participat la o acțiune de mare amploare, care a ridicat simțitor nivelul punctajului în întrecere.

— Este adevărat, 60 de studenți ai anului II au participat la acțiunea de muncă patriotică pe șantierul național „Canal Dunărea — Marea Neagră” — perioada 1 iunie — 31 august 1981. Hărnicia și abnegația lor a fost răsplătită din plin, cununa succesului lor fiind reprezentată de „Diploma Comitetului Central al U.T.C.” odată cu locul I pe șantier decernate studentului Ciolac Vasile.

— Să ieșim acum din sfera activității profesionale și obștești și să pătrundem pe scena festivalurilor studențești.

— Reprezentanții facultății noastre pe

scenele festivalurilor studențești, membri ai formațiilor cultural-artistice, au adus cu ei numeroase premii, cele mai multe fiind ale echipei de teatru (Marin Firan — premiul III, etapa finală pentru interpretare), ale echipei de dans modern, grupului vocal (posesorul unui premiu III pe țară). În prim-plan avem activitatea de debut a tarafului facultății care, sperăm, va completa lista trofeelor.

— Sînt convinsă că despre rezultatele activității studenților din această facultate s-ar mai putea spune multe. Dar, în final, am vrea să știm care au fost catalizatorii acestei întreceri, cui datorajii în principal succesul vostru?

— Îți vine greu să rostești un nume sau două, atunci cînd îți dai seama că adevărații eroi ai întrecerii sînt numai ei, studenții de azi, studenții de ieri și cei de mîine; pe ei să-i felicităm și lor să le urăm rezultate cel puțin la fel de bune în continuare. Și, revenind la întrebarea pe care mi-ai pus-o la începutul interviului, îți răspund: dacă succesul are o cheie, aceea este unică și ea se numește: muncă!

DANIELA SAMOILA

CONSEMNA RI

I.M.T. Sesiune de comunicări științifice

Joi, 22 aprilie 1982, orele 8,15. În prezența a sute de studenți care au umplut până la refuz amfiteatrul mare al Institutului de Medicină Timișoara, tov. **Rodica Mihăescu**, președinte al C.U.A.S.C. din I.M.T. declara deschisă cea de-a XXV-a Sesiune de comunicări a cercurilor științifice studențești.

După cum spunea tov. dr. Ioan Sabău, în calitate de responsabil al cercurilor științifice studențești din IMT, actuala sesiune marchează un

moment culminant în activitatea complexă a studenților mediciști. Devenită tradițională, cea de-a XXV-a Sesiune se înscrie în cadrul manifestărilor jubiliare, sub două aspecte:

— prin intervalul de timp de un sfert de veac scurs de la prima sesiune de comunicări studențești care a avut loc în IMT, și

— prin adinea semnificație pe care o capătă, fiind dedicată celei de-a 60-a aniversări de la crearea U.T.C. și a

25 de ani de la înființarea U.A.S.C.R.

Bilanțul acestor ani nu este numai pozitiv, semnificativ, ci și foarte bine oglindit prin limbaul cifrelor: numărul cercurilor în care se desfășoară activitatea științifică studențească este de 60, iar numărul studenților antrenați în cercetare este de 1421, din care 267 studenți din anul I și II, și 1054 studenți din anii III-IV. Dintre aceștia, 220 participă în colective mixte de cercetare, studenți-cadre didactice. La actuala sesiune de comunicări, s-au prezentat 306 lucrări, elaborate sub conducerea cadrelor didactice de la 63 discipline de învățământ.

Dar bilanțul nu este bogat numai sub aspect numeric, ci și sub raport calitativ, prin îmbunătățirile înregistrate în conținutul științific al lucrărilor, modalitatea de prezentare care adeseori a fost liberă, bogat ilustrată prin diapozitive și un limbaj științific corect și elevat.

Actuala sesiune, la care au participat și studenți din alte centre universitare, a fost organizată de comisia profesională, sub directă îndrumare a tov. prof. doc. C. Caloghera prorector cu problemele profesionale și cercetare științifică, care a fost și președinte al Comitetului de organizare.

Mircea Codaș, șeful comisiei profesionale a C. U. A. S. C., a subliniat că cercurile studențești se interesează și răspund cerinței formulate de Conducerea de partid și de stat ca în cadrul unităților de învățământ să se creeze puternice baze de cercetare, care să rezolve prioritar problemele ridicate de sănătatea publică și asistența medicală.

Implicarea studenților într-un număr tot mai mare în colectivele mixte de cercetare, alegerea lucrărilor de diplomă încă din anii mici, cu studiul

temei sub aspect multidisciplinar, rezolvă unele probleme ale asistenței medicale. Prin aceasta se desăvârșește educația, se promovează noul în producție și gândire, se stimulează creativitatea, spiritul de echipă, se canalizează dorințele și eforturile cercetătorilor spre finalizarea și aplicarea roadelor cercetării.

Actuala sesiune, desfășurată atât în plen cât și în 8 secțiuni, a dovedit o dată în plus legătura care s-a creat între disciplinele fundamentale, disciplinele de concepție, asigurând astfel în mod armonios integrarea învățământ-cercetare-producție.

Din partea comisiei profesionale ne-a fost pusă la dispoziție prin persoana studentului Dan Calciu, anul VI MG, lista cu studenții mediciști timișoreni, care au fost premiați:

STOMATOLOGIE— Etienne Ravoro — V St., Mirela Buna — II St., Gabriel Cohen — V St., **PEDIATRIE** — Maria Poja Fildan, Mihai Fitărau — VI MG, Mirela Gherga — V MG, Mirela Tomescu — VI MG, **MEDICALA** — Ligia Popa — V MG, Luminița Turcanu — VI MG, Jamil Karan — V MG, **PRECLINIC** — Mariana Cărbune — VI MG, Mircea Botoca — III MG, Petrișor Cismaș — VI MG, **Marius Raica** — VI MG, **CHIRURGIE** — Maria Tamaș — IV MG, Gheorghe Tiriteu — VI MG, Karin Parutsch — V MG, Radu Minciu — V MG, Helmut Friedmann — VI MG.

După festivitatea de premiere, a avut loc un spectacol prezentat de formațiile artistice ale IMT.

Numărul mare de cadre didactice și studenți care au participat la manifestările din cadrul sărbătoririi „Zilei medicinei” a contribuit la realizarea unei atmosfere de sărbătoare menite să răsplătească efortul depus de colegii noștri de-a lungul întregului an școlar. **NELU MUSTA**

Lunga sesiune fierbinte

Febra zilelor de sesiune, atribuit tipic al studenției, ne însoțește pașii în complexul proces de maturizare a competenței profesionale. În diagnosticarea gradului de eficiență a învățământului superior, ea apare ca o necesară luare de puls, chiar dacă nu întotdeauna obiectivă.

Sesiunile trec, dar temerile rămân... Totuși, nu putem vorbi de un model unic de abordare a lor, în funcție de stratificarea studențimii apărând mai multe perspective posibile. „Bobocii”, abia dezmeticiți după șocul primelor examene, se află în pragul confirmării lor ca studenți:

— „Când am intrat la facultate mi se părea că prima sesiune va fi cea mai grea. A fost grea, dar oricum, nu atât de hotărâtoare ca cea din vară”. (E. Sziva, I Fizică).

— „Se pot lua note mari, se poate pica, în funcție de cum ți-ai organizat timpul, de felul cum te-ai pregătit în timpul anului. Experiența acumulată în sesiunea din iarnă mă va ajuta, sper, să trec cu bine și de cea din vară”. (M. Groza, I Fizică).

— „Sesiunea din vară mi se pare foarte dificilă. Poate la prima sesiune au mai fost indulgențe din partea profesorilor, dar acum, sînt sigur, nu vor mai fi. Cu mai mult efort, sper să obțin rezultatele dorite”. (G. Dumitru, I Fizică).

— „Cred că această sesiune va reprezenta o nouă confruntare cu noi înșine, o confruntare din care vom ieși învingători”. (M. Grigoraș, I Fizică).

„Eminenții” nu sînt nici ei scutiți de griji:

— „Sesiunea din vară va fi foarte grea, dar am început deja să învăț și cred în capacitatea mea de a trece cu bine acest obstacol”. (C. Otves, II CEA).

— „Ca vicepreședinte cu probleme sociale pe facultate, încerc să-i ajut pe colegii mei să obțină rezultate bune. Cît despre mine, nu-mi face probleme”. (S. Beznea, II CEA).

„Restanțierii” devin puțin daltoniști, uitînd, pentru o vreme, culoarea roz:

— „Sper să ajung cu bine în anul III, deși mi se pare foarte greu...”. (G. Guțiu, II CEA).

— „Am avut ghinion cu rezonanța (?). Sper să nu-l mai am și, de asemenea, mai sper să obțin rezultate care să mă refacă”. (M. Boboiciov, II CEA).

— „Niciodată n-am emoții. Aștept din toată inima vacanța”. (V. Jurjescu, II CEA).

„Absolvenții”, în fața ultimei sesiuni, a confirmării lor ca specialiști, sînt cuprinși de o ciudată blazare, devenind greu abordabili. Ne lipsește, astfel, din această trecere în revistă, cea mai interesantă optică, avîndu-se în vedere experiența acumulată de cei mai sus menționați. Să nu-i judecăm, însă, prea aspru. Mai devreme sau mai târziu vor plăti și ei tributul nostalgiei. Totul e să nu fie prea târziu.

Implacabile, prin periodicitatea lor, sesiunile sînt așa cum ni le pregătim noi înșine. Altfel spus, sîntem singurii răspunzători de gradul de dificultate implicat de fiecare sesiune în parte, prin modul în care știm să ne facem din TIMP un aliat.

DANA DINU

LILIANA BORLOVAN

SEMINAR NAȚIONAL ȘTIINȚIFIC STUDENȚESC

Între 12-14 martie 1982 studenții Centrului Universitar Timișoara au participat la Sibiu la Seminarul Național-Științific Studențesc cu tema „Contribuții științifice studențești la creșterea eficienței și calității activității economico-sociale”.

Sub aspect numeric centrul nostru universitar s-a situat pe unul dintre locurile fruntașe participînd cu 99 lucrări din totalul de 507 programate a fi susținute. Din acest total ponderea au deținut-o cum era de așteptat lucrările Institutului politehnic, în număr de 74, restul revenind Universității prin Facultatea de Științe Economice.

Analizînd această prezentă timișoreană în ședința de birou a U.A.S.C. s-a concluzionat că nu numai sub aspect numeric studenții au reprezentat cu cinstă centrul nostru universitar, ci și sub aspect calitativ, lucrările relevînd originalitate și multă muncă de cercetare.

Ca urmare a acestor străduințe nice rezultatele bune nu s-au lăsat așteptate! Astfel, facultățile Institutului politehnic au obținut: 1 premiu I, 4 premii II, 2 premii III și 1 premiu special pe lângă multe mențiuni, iar Facultatea de Științe Economice 1 premiu I și 2 mențiuni.

Discuțînd cu cîțiva dintre participanții timișoreni

la acest seminar științific aceștia s-au arătat mîndri de participare, putîndu-și îmbogăți experiența profesională prin audierea unor lucrări de o înaltă ținută, abordînd teme de o stringență actualitate (valorificarea imperioasă a materiei prime).

După cum am aflat, sibiienii și-au luat foarte în serios rolul de gazde, îndrumîndu-i pe participanții încă de la gară spre locurile unde au fost cazați, creînd în cele trei zile o armonioasă îmbinare a plăcutului cu utilul. Au umplut timpul de după comunicări cu diverse manifestări menite să ateste grija lor pentru vizitatori (excursii, discotecă).

Prin prisma premiilor obținute și a numărului de lucrări prezentate, centrul nostru universitar a avut o prezență valoroasă la lucrările seminarului. Au apărut și unele deficiențe organizatorice în ceea ce privește informarea studenților ce trebuiau să participe la sesiune, deficiențe ce s-au soldat cu absența a 5 lucrări ale colectivului de instalații ale Facultății de Construcții.

S-a remarcat, de asemenea, necesitatea selectării cu mai mare rigurozitate a lucrărilor științifice ce vor fi prezentate pe viitor la astfel de manifestări pentru realizarea unor susțineri de înalt nivel. **LAURENȚIU BADEA**

Ceas de rămas bun

Stă în fața mea puțin surprinsă, mai cu seamă emoționată, privește lumea cu ochi mari, dăruind crîmpee de cer și mare laolaltă. Nona are ochi albaștri. Nona are ochii verzi, îmi vine să fredonez, privindu-le schimbătoare undă, dar e timpul să-i vorbesc, e frămîntată evident, și n-are rost să-i prelungesc așteptarea.

„De ce tocmai eu”, întrebă, de ce să scriem? Pentru că o merită, îi răspund, la urma urmei a terminat cu bine facultatea, a fost mereu printre cei buni, în an și grupă, mai are de stat puțină vreme printre noi, e un tînăr specialist în perspectivă, în care se investesc speranțe, atunci, de ce nu? Acceptă, în fine. Spune frumos, rotund, numele, prenumele, așa cum i le cer, așadar, Nona Opris, anul V, Facultatea de Electrotehnică, secția electronică, cu toate examenele luate cu note mari, se

sfliește să o spună, eu în schimb știu, pregătindu-și „statul”, — „Modulare și demodulare în frecvență”. Cu alte cuvinte, o întreb și înțeleg, probleme legate de transmiterea unui semnal telefonic. Să faci din asta o adevărată disertație, iată, mă simt handicapată, caut să depășesc momentul, schimb repede vorba.

Pentru ce electronică, o descos, te-a îndrumat cineva, de obicei așa se întîmplă. Da, vine replica, așa s-a și întîmplat, în liceu, profesoara mea de matematică spunea că am aptitudini, la fel mi se spunea și la fizică, așa că lor, profesorilor Lidia Papuc și Alfred Schulser de la Liceul nr. 1 din Timișoara le datorez iniția orientare spre viitoarea profesie. Deci, continui, la facultate ajunsă, cite fete ați fost în an? Douăzeci, îmi spune, alături de o sută patruzeci de băieți. Și nu

ți-ai făcut probleme, poate da, la început, Nona este gînditoare, băieții par a avea un anumit simț al tehnicii, să-i spunem nativ, asta m-a ambiționat, am învățat și cred că am ținut pasul. Firește că l-ai ținut dar acum, spune-mi, ce simți, studenția e în urmă, nu cu mult dar oricum, e timp depășit, te așteaptă repartiția, confruntarea cu tine însăși, în noul loc unde ajunsă pentru toată lumea vei fi inginer Nona Opris. Ce să spun, îmi răspunde, trec prin stări contradictorii, de pe acum regret studenția, acești ani, cu adevărat minunați, colegi, facultate, micul nostru univers, aștept însă și clipa viitoare, momentul deplin realizării, îl consider așa cu toate că nu-l decit un început, studiul trebuie continuat, nădăduiesc să lucrez în profil, numai așa te poți împlini. Știu, ești timișoreană spun, iată o primă problemă, este cu adevărat, confirmă, dar cine știe, poate am șanse, poate voi primi un post aici ori în apropiere, e important dar nu esențial. Te

realizezi și energia creeatoare pe care le ai. Specialitatea noastră ne oferă posibilități multiple, pot lucra în telecomunicații, în domeniul aparatului medical sau al electronicii industriale.

Cite pot să zacă în sufletul unei fete care învață la Politehnică? Ce, contrar vechilor glume studențești, e plină de farmec, grație, sensibilitate? Cîți din colegii ei vor fi știind că îi place gimnastica? Și că a practicat-o, ani buni la număr? Sau drumeția? Cîți vor vor fi știind că-i place muzica? Și că, din toate acordurile, cele ale muzicii lui Bruch o impresionează cel mai mult? Ori, dintre cărți, în paginile cărora se pierde ades, cîți îi cunosc iniția preferință? Cîți știu că dintre flori, pe care le iubește, lăcrămioarele îi plac cel mai mult? Și cîte altele se mai pot scrie și cite se pot afla, nu-l așa, despre un om? Atunci cînd stai, pentru puțină vreme chiar, să-i ascuți destăinuirea!

REPORTAJ

Vă propun un mic test: gândiți-vă la Hunedoara... Vă imaginați binețeles acel colos industrial care este Combinatul siderurgic, apoi treceți în revistă Castelul Huniazilor și veți face un stop cadru asupra clubului sportiv „Corvinul”, pe care cu siguranță îl veți privi prin prisma personalității lui Mircea Lucescu. Cam atât, da? Ei bine, în fotoreportajul de față doresc să aduc în prim-planul atenției dumneavoastră o altă Hunedoară. Este vorba despre Hunedoara celor 274 de studenți ce iau zilnic loc în amfiteatrele și atelierelor de microproducție a-

„Forum studentesc” la Hunedoara

Gherhard Schuster, președintele C.A.S.C. al I.S.H., are toate motivele să fie mulțumit. Din cei 194 de studenți integrați, 179 au obținut medii între 7 și 10. Și pentru că tot sîntem la capitolul statistici...

...Reține că avem 124 de studenți implicați în munca de cercetare, 50 în proiectare, iar peste 50 la sută din studenții I.S.H. participă la cele 5 cercuri științifice: filozofie, metalurgie, metalurgie prelucrătoare, inițiere în metodologia cercetării științifice și electrotehnică. La recentul Seminar național științific studentesc ce s-a încheiat de curînd la Sibiu, am obținut rezultate remarcabile. Lucia Oprea și Anica Olar din anul II DPTT (Deformări plastice și tratamente termice) și Hușana Mihail — III DPTT, au obținut locul I cu lucrarea „Introducerea în practică a unor procedee noi de deformare la cald, în vederea reducerii consumului de metal”, avîndu-l ca și coordonator pe prof. dr. ing. Ica Ioan, Mariana Oneț și Elena Dumitrache, ambele în anul III EmT (Electromecanică), au luat premiul III cu lucrarea „Cuptor electric de inducție cu creuzet, cu factori de putere ridicat și randament electric îmbunătățit”. Iar Sükösd Ioan și Drăguș Radu — III EmT și Dragoș Aurel — IV EmT (secția seral), au obținut mențiune cu „Panou didactic pentru verificarea factorului de corecție la cuptoarele electrice trifazate, monofazate, eronat”. Coordonatorul acestor ultime lucrări este prof. dr. ing. Saimac Anton. După cum deduci din titlul lucrărilor, acestea sînt legate direct de procesul de producție cu care noi ne vom confrunta ca viitori spe-

lucru pe studenții anului I FO — grupa 1.118, supravegheați îndeaproape de ing. Necula Frederich — asistent. — „Abecedarul în viitoarea noastră meserie — mi-a spus Adriana Szöke — este proiectarea. Aici, aplecați peste planșetele de lucru, ne vin idei noi și se conturează silueta viitoarelor con-

strucții tehnologice industriale”. În atelierul mecanic, studenții anului III E.T. Și pentru că mi-a fost recomandat ca unul dintre cei mai reprezentativi studenți ai grupeii 3116, m-am apropiat de strungul la care lucra Stanciu Alexandru Nicolae, și l-am rugat să-mi povestească cite ceva despre el, începînd bine-nțeles cu geneza pseudonimului său...

— În timpul liceului, fiind ceva mai... războinic, un profesor m-a poreclit Mannix și Mannix am rămas! Acum mă războiesc doar cu lucrarea mea de diplomă și fac tot posibilul să continui firescul drum al triadei integrării: învățămînt-cercetare-producție. Anul universitar trecut l-am absolvit cu media 8,92. În sesiunea de iarnă am obținut media 9,05 și sper ca în vară să dau lovitură... Nu! Nu mă refer la latura războinică, ci la realizarea unei vechi și mari dorințe, aceea de a participa direct și definitiv în producție, la Combinatul siderurgic Hunedoara. La recentul seminar de la Sibiu, am prezentat lucrarea „Instalație pentru granulara aluminiului sub forma aciculară”, lucrare pe care am conceput-o cu sprijinul dr. ing. Ștefan Toader — șef lucrări, care mi-a fost coordonator. În rest, ce să-ți mai spun? Fac parte din echipa de volei „Sportul studentesc” a I.S.H., actualmente locul III în campionatul județean și cînd timpul îmi permite, mai joc tenis de cîmp și badminton. Am un program destul de încărcat. Pe linie de asociație, sînt secretar adjunct cu probleme politico-ideologice și cultural-educative și sînt secretarul asociației sportive din I.S.H. Inșă tot îmi mai rămîne puțin timp să mă mai gîndesc și la... EA! Adică la Luci — II DPTT.

Dacă toate drumurile studenților hunedoreni se intersectea-

le Institutului de subingineri din localitate. Este vorba despre Hunedoara universitară, pe care mulți dintre dumneavoastră o cunoșc foarte puțin, sau chiar deloc. Și asta e o nedreptate pentru colegii noștri hunedoreni. Ei sînt dornici de a se face cunoscuți, iar în viitorul apropiat ne vor prezenta multe aspecte inedite din universul lor studentesc, prin condeiele membrilor subredacției „F.S.”, recent constituită. Deocamdată însă, urmați-mă în strada Karl Marx nr. 5, adică la adresa Institutului de subingineri Hunedoara...

ză într-un loc anume, acel loc este cu siguranță cafeneaua „Ada-Kaleh”, unde Tanța (adică Constanța Babă) spera să bem o cafea bună.

Alăturîndu-l grupului nostru și pe Stanciu Petru — II EMT, vicepreședinte al C.A.S.C. cu socialul, am pornit spre deal, adică spre cantina studentescă. Pe drum, mi-a spus:

— Nu prea sîntem vizitați. Ultima oară a fost pe la noi Petre Brașoveanu de la „V.S.”. De mult, de peste un an. În rest... statutul nostru de cel mai mic centru universitar din țară, nu prezintă prea mult interes. Ca să nu spun, deloc! La recenta Sesiune omagială „60 de ani de la crearea U.T.C. și 25 de ani de la înființarea U.A.S.C.R.”, sesiune ce a avut loc la Deva, s-au pomenit tot felul de realizări frumoase ale uteciștilor și studenților din județul Hunedoara, dar nu s-a pomenit nici un cuvînt despre studenții de la I.S.H. M-a durut sufletul! Crede-mă! Probleme avem și cu cabinetul medical. Un singur medic se ocupă și de noi, studenții și de

elevii liceului patronat de Combinatul siderurgic. Crezi că poate face față?

Iată-ne ajunși și la cantină. Ce se poate spune despre o cantină studentescă cu un număr de 80-100 de abonați? Sală de mese cochetă și bine îngrijită, muzică în surdina, tacîmuri și tăvi curate, meniu variat și consistent: ciorbă a la grec, piure de cartofi cu friptură de pasăre și gogonele, iar ca desert, prăjitură. Grupa de autogospodărire este formată din... doi studenți: Pop Vasile — II EMT și Kellner Arthur — II FO. Ce au ei de făcut? „Ne ocupăm de ștersul veselei și starea generală de igienă a sălii de mese. Dimineață mai dăm o mină de ajutor personalului și cărăm piinea din oraș”.

Magdalena Simo este bucătăreasă de 28 de ani, iar de 11 ani se află în serviciul I.S.H. „Nu avem probleme cu studenții — mi-a spus dînsa. Își fac conștiincios datoria și ne respectă”.

Dar comitetul de cantină? Keszeg Attila, președintele comitetului înainte de-a deveni student, a lucrat în comerț ca șef de secție la I.C.R.A. Turda, Nu mai insist...

E duminică seara, cu puțin peste ora 20. De mine... Vom înopța sub același acoperiș cu studenții interni, adică în căminul (unicul cămin) I.S.H. Nu se deosebește ca și compartimentare de căminele complexului timișorean, aîta doar că aici își duc traiul într-o „dolce vita”, fetele, băieții și cîteva familii studentești. Și se convingește plăcut și civilizată, căci orice tentativă de-a te abate de la normele eticii și-a vieții morale, este prompt înăbușită de tov. Florica Mateoc, portăreasa căminului. Să nu vă

faceți o părere greșită despre „tanti Florica”, pentru că, chiar dacă mai ridică tonul sau amenință cu... referate la conducere, „...este o femeie cumsecade, cu suflet bun, avînd doar porniri materne! Mi se pare normal ca după ora 22, băieții să părăsească etajul nostru. Nu crezi?” (Iuliana Păpescu — II FO, camera 68). Așa e!

Ar mai fi multe de spus despre locatarii căminului și nu numai despre ei. Noi ne oprim aici raidul întreprins prin spațiile I.S.H., ceea ce nu înseamnă că nu mai e nimic de consemnat. De celelalte probleme însă, se vor ocupa și ne vor scrie membrii noii subredacții a „Forumului studentesc”. Mulțumim pe această cale tov. SAIMAC ANTON și tov. SECRETAR AL B.O.B. AL I.S.H., VINTILĂ NICOLAE, pentru sprijinul acordat.

DAN PARVULESCU

N. R.

În timp ce prezentul număr al revistei se afla în tipografie, am primit o scrisoare de la primul colaborator al subredacției „F.S.” din Hunedoara. Lipsa de spațiu ne-a împiedicat să-i publicăm materialul în întregime, din care totuși, reproducem un fragment:

...„O nouă generație de siderurgiști se naște în umbra celor trei cetăți hunedorene.

Vor intra în amfiteatre, aducînd cu ei mirosul fierului, aspru, nesimțit decît de cei ce i-au urmărit drumul din aglomerator în cuptoare și furnale, de-a lungul liniilor de cale ferată, în laminatoare.

Îți mulțumim, Dorin Celmeșan, și te așteptăm în continuare!

ȘI CĂRȚILE AU UN SUFLET

La fel ca filozoful dintr-un articol al lui Octavian Paler, biblim în deșert după o oază. Mai precis, pentru noi, cei aflați la vîrsta marilor întrebări și a marilor opțiuni, oaza se identifică prin varietatea cărților ce ne stau la dispoziție pentru a intra cu fruntea sus în „deșertul” (a se citi „imensitatea”) cunoașterii.

Orice eroare provine dintr-o excludere — spunea Pascal. Iată o problemă mai actuală decît oricînd, în condițiile exploziei, informaționale contemporane. Un posibil aliat în rezolvarea dilemei este Biblioteca Universității. Aici, pentru a se afla liberul arbitru în achiziționarea cărților, s-a constituit un Consiliu de bibliotecă, condus de prof. dr. I. Evseev. Membrii săi — cîte un cadru didactic din partea fiecărei facultăți și (cel puțin teoretic!) reprezentanți ai studenților —, pe baza cataloagelor editurilor și în funcție de programa de studiu, elaborează un pomenclator anual al cărților menite să îmbogățească fondul bibliotecii. În acest complex mecanism de discernere există și o verigă deficitară: studenții. Aceștia nu se arată prea activi în formularea unor opțiuni concrete, fapt ce duce, inerent, la semnarea unor discrepante între necesar și existent.

O altă cauză a eventualelor

lipsuri sesizate în fondul bibliotecii este faptul că încă nu am înțeles cu toții un adevăr mai mult decît evident: așa cum noi trăim (spiritual) prin cărți, și ele „trăiesc” prin noi, prin respectul pe care știm să-l acordăm acestor fragile purtătoare de inteligență și sensibilitate umană. Astfel după lungi rătăcirii, pradă, uneori, neglijenței și ignoranței, multe dintre ele se întorc în rafturi întristător de uzate. „Este regretabil cît de superficial se studiază o carte și cît de puțin importantă apare ea, uneori, în ochii studenților”. Ne-a declarat Ștal Iolanda, șef sector achiziției, o mare iubitoare a cărților, capabilă să se entuziasmeze atînci cînd își aminteste de numărul important de cărți ce au putut fi redat circuitului activ al bibliotecii printr-un dificil proces de reconducere.

Lăsîndu-i pe cei vizați să tragă singuri concluziile, iată, ca încheiere, cîteva din ultimele apariții editoriale intrate în patrimoniul Bibliotecii Universității la finele anului 1981: Iamant Ziedonis — „Labirintul”; Ion Zamfirescu — „Teatrul european în secolul luminilor”; Emil Vora — „Marea curgere” (versuri); Al. Vlahuță — „Versuri și proză”; Sterian Nicol — „Edena” (poeme); Al. Vergu — „Acei bărbai pătimași” (roman); Ion Velican — „Cîmpie fără sol-

dați”; Corneliu Vadim Tudor — Poeme de dragoste, ură și speranță; Stratis Tsirkas — „Orașe în derivă”; Eugen Uricaru — „Așteptîndu-i pe învingători” (roman); Ion Trandafir — „Sculpturi în sunet” (versuri); Ion Covaci — „Sal-mugra” (antologie); H. B. Stendhal — „Roșu și negru” (roman); Poezii canadiene de limbă franceză — „Steaua marilor lacuri”; George Stancu — „Tandrețe maximă” (versuri); Henriette Stahl — „Drum de țoc” (roman); Mircea Scarlat — „Ion Barbu — poezie și deziderat”; Titu Rădoi — „Columnele prezentului”; Nicolae Mareș — „Poezia poloneză contemporană”; Al. Piru — „Istoria literaturii de la început pînă azi”; Platon Pardău — „Diavolul de duminică” (roman); Dan Culcer — „Serii și grupuri”; O. Goga — „Pagini rubricistice”; Nicolae Ioana — „Pavilionul” (roman); Mircea Iorgulescu — „Critică și angajare”; Florin Iaru — „Cîntece de trecut strada” (versuri); Gh. Grigurcu — „Critică română de azi”; Victor Hugo — „Mizerabilii” (roman); Peter O' Leary — „Viața mea” (roman); Iris Murdoch — „Vlăstarul cuvintelor”; Emil Manov — „Fuga Galateei” (roman); Horia Lovinescu — „Citadeia sfîrșimată” (teatru); Ion Mureșan — „Cartea de iarnă (versuri); Florin Oprea — „Marea întoarcere” (roman); Ion Arieșanu — „Lumină stranie”; George Anania — „Test de fiabilitate”.

LILIANA BORLOVAN

Pledoarie pentru învățămîntul interdisciplinar

Oră de curs...

Anul II TCM. Matematici speciale. Pătrundem discret în intimitatea unui an de studiu. În sală s-a așezat încet liniștea. Creta așterne pe tabla neagră formule și demonstrații. Studenții notează atent iar vocea calmă a profesorului e întreruptă uneori de întrebări, la care omul de la catedră răspunde cu înțelegeră, dezvăluind încet miraculoasa aventură a gândirii.

Omul de la catedră, un om obisnuit, și totuși...

Profesorul dr. Octavian Emil Gheorghiu, unul dintre studenții eminenți ai exigențelor lui Dan Barbilian, preparator pe lângă catedra profesorului Grigore Moisil, iar acum șeful catedrei de matematici speciale de la I.P.T., cel care a intrat în istoria matematicii prin deosebitele sale contribuții privind geometrizarea ecuațiilor cu derivate parțiale liniare sau neliniare, studiul diverselor clase de ecuații funcționale a obiectelor geometrice definite prin ecuații cu derivate parțiale ș. a., încearcă de pe estrada catedrei să predea studenților un curs de „inginerie matematică”, un curs care să și găsească aplicabilitatea în celelalte discipline de studiu.

Strigătul strident al soneriei mă aduce din nou în sala de curs, după ce alergasem în voie prin pădurile Parchesu-

lui (Tulcea), citisem cărți de istorie, rezolvasem probleme din „Gazeta matematică” pe băncile unui gimnaziu din Tulcea, căutasem cu ochii minții locurile și timpurile atât de dragi profesorului Octavian Gheorghiu.

Discuția pornește simplu de la MATEMATICĂ.

— Cum a apărut dragostea pentru matematică? Nu știu, a apărut ca un lucru firesc. La liceul din Tulcea am avut profesori buni cu care făceam ore în plus, eram constituiți într-un fel de cercuri de matematică, unde ni se aduceau suplimentele „Gazetei matematică”. Pentru clasele mai mici suplimentul era încărcat cu probleme propuse pe care dascălii noștri ne-au obligat la început să le rezolvăm, apoi am început să trimitem probleme la redacția „Gazetei matematică”, și... N-a mers totul liniar sau ascendent ca pe o parabolă.

— Apoi?

— În cursul superior am urmat secția reală și între 1940—1944 am făcut Facultatea de științe (matematică) la București. Ca profesori i-am avut pe toți cei mari: Gh. Moisil, O. Onicescu, N. Teodorescu, ceea ce contează enorm pentru un student îndrăgostit de matematică. Într-unul din sertarele imensei sale biblioteci se află cele două diplome primite în timpul studen-

ției. În anul II a obținut cea mai mare medie pe facultate.

— Cum definiți ingineria matematică?

— Ingeria matematică ar putea fi un domeniu interdisciplinar în spiritul triadei învățămînt-cercetare-producție. În lipsa acestui domeniu interdisciplinar trebuie să existe o coordonare între matematicianul ce teoretizează un fenomen și practicant. În țara noastră cercetarea se face în cercuri multidisciplinare, ori pregătirea viitorilor specialiști se realizează aici în institutele tehnice de învățămînt superior. Pentru un astfel de institut matematica nu trebuie să fie un scop în sine, ea trebuie legată de partea tehnică a învățămîntului. Fără o astfel de legătură studentul primește doar jaloanele specialității sale, urmînd ca apoi în urma contactului cu producția să facă toate aceste conexiuni.

— Cu toată împotrivirea tatălui dumneavoastră ați optat pentru învățămînt...

— Cred că în învățămînt ai satisfacții mai mari față de industrie, aici muncești cu oamenii poți urmări dezvoltarea unui student, poți contribui efectiv la continua ridicare a pregătirii sale, iar mulțumirea finală e mare.

— Munca de zi cu zi cu studenții se oglindește și în activitatea de cercetare din cadrul institutului...

— În ceea ce privește acti-

vitătea de cercetare cred că ar trebui altfel structurată. Pentru anii mici ea trebuie să aibă un caracter de fundamentare, dar pentru anii termi-nali în cadrul ACP-ului ea trebuie legată de disciplinele teoretice studiate în facultate. Trebuie create colective largite în care să se folosească cunoștințele de la mai multe discipline. De exemplu, roboții industriali realizați de un astfel de colectiv din cadrul institutului nostru sînt adaptați pentru serii mici cu o posibilitate mare de flexibilitate, realizarea lor a fost o problemă interdisciplinară. Roboții au posibilități mari de a se adapta în raport cu scopul folosirii lor.

— Dar la catedra de matematici?

— Pregătirea se face pe facultăți, fiecare făcînd legătura cu secțiile respective. La Facultatea de mecanică colaborăm cu catedrele de Rezistența materialelor, Mecanică, Studiul materialelor, unde am studiat aplicarea metodei celor mai mici pătrate pentru optimizarea unor procese privind dimensiunile grăunțelor. Dintre colaboratori aș putea aminti pe tov. Filipescu, care are o dublă pregătire matematician și inginer în specializarea material rulant, Hodnaghy, Izverceanu, Trandafir.

La colectivele largite din matematicieni și ingineri se asociază și studenții. Legătura dintre cadrele didactice și studenții din anii mici trebuie să se păstreze în continuare.

— Considerați că ați reușit să realizați un curs legat direct de aplicativitatea matematicii speciale?

— Nu știu în ce măsură reușesc. Consider că cel mai

important lucru este ca studentul să rămînă cu cît mai multe cunoștințe, să poată apela la matematică atunci cînd problemele de specialitate pot fi interpretate mult mai ușor avînd la bază un astfel de fundament teoretic. La curs încerc să fac aceste legături. Trebuie să vezi cu ochiul matematicianului în cărțile tehnice legătura acestora cu disciplinele abstracte, fenomenele ce se bazează pe legi matematice sau fizice. Fiecare profesor în timpul cursului sau la încheierea unui capitol trebuie să facă legătura cu celelalte discipline, evidențînd posibilitățile de aplicare în viitor a relațiilor învățate la matematici speciale.

— Există o limită în cunoașterea umană?

— O limită există bineînțeles. Cea biologică, referindu-ne la un singur individ. Dar nimic nu-i static. Omul trebuie să fie într-o continuă autodepășire, mobilitatea acestă, refuzul introvertirii, duce la discuții și controverse. Viața nu trebuie să fie doar o continuă acumulare de cunoștințe, acestea trebuie împărțite celor care vor începe totul de acolo de unde te-ai oprit tu. Viața e o scenă. Se joacă aceeași piesă, dar spectatorii sînt mereu alții.

★
În sală e întuneric. Trebuie să fac o cronică de teatru. Spectacolul a început de mult iar eu căutînd cheia de boltă a legăturii între discipline, am descoperit un om, un adevărat model uman, un alergător în cursa cunoașterii, un eminent dascăl, Octavian Gheorghiu.

FLORIAN MIHALCEA

Personalitatea seralului

Formula învățămînt-cercetare-producție nu mai este de mult o lozincă. Ea a devenit, mai ales în ultimii ani, o certitudine confirmată din plin de rezultatele extraordinare ale economiei noastre socialiste. De altfel, ar fi fost de-a dreptul imposibil să se mențină ritmurile debordante de dezvoltare economică fără o corelare conștientă între personalitatea învățămîntului și personalitatea producției, în continuă devenire și modernizare. Iată de ce statul și partidul nostru, tovarășul Nicolae Ceaușescu personal, nu au preocupat nici un efort în găsirea modalității optime de ancorare a pregătirii teoretice în concertul împlinirii profesionale a omului nou, constructor conștient al socialismului și comunismului.

În contextul celor de mai sus, cel mai în măsură să răspundă desideratelor complexe ale integrării învățămîntului cu producția este seralul. Pentru a vedea în ce măsură bunele intenții devin împliniri, am abordat cîtiva studenți ai anului IV seral — Științe Economice.

Pentru Stela Micota, statistician la Institutul de cercetări pentru tehnica de calcul, învățămîntul seral nu este decît cea mai firească prelungire a pasiunii pentru meseria pe care și-a ales-o. „Îmi pare rău că nu se acordă, deocamdată, cei puțin, o atenție binemeritată materiilor ce înglobează un grad mărit de noutate, marketing, informatică), ceea ce le conferă, impli-

cit, capacitatea de a asigura o mai accelerată dezvoltare economică. De asemenea, regret, lipsa unor mai vaste teme de cercetare, direct legate de realitățile producției, la contabilitate, pentru a da numai un exemplu.”

Gheorghe Cuciula, merceolog la serviciul aprovizionare al întreprinderii Industria lînii, s-a hotărît să urmeze cursurile serale ale acestei facultăți atunci cînd și-a dat seama că nu mai poate ține pasul cu ritmul accelerat de derulare a informațiilor din domeniul său de activitate. „Pentru a se evita rutinarea cadrelor didactice, cred că ar trebui făcute cît mai multe analize economice la nivelul întreprinderilor.

Vasile Rotărescu lucrează la compartimentul desfacere al întreprinderii Electromotor. Este căsătorit și are o fetiță. „Greutățile nu mă sperie... Am optat pentru această facultate simțînd că mă pot realiza în acest domeniu... Economistul ar trebui să fie un om de analiză, de sinteză, dar, din păcate, există actualmente mulți economiști ce nu depun o activitate conformă pregătirii lor După absolvire la locul meu de muncă, împreună cu inginerii, sper să pot contribui efectiv la îmbunătățirea activității economice, la creșterea gradului ei de eficiență, la obținerea unei rentabilități maxime... Din păcate, trebuie să subliniez că părțile teoretice însușite în amfiteatre nu prea concordă cu realitățile producției.”

LILIANA BORLOVAN

Să fie oare adevărat, că toate lucrurile bune trebuie să aibă un sfîrșit? N-am crezut așa ceva pînă în acest an, cînd realitatea mă obligă să înțeleg că minunata perioadă a studenției, se va aceasta de tinerețe și prospețime pe care o primeam spre asimilare prin pori, dîndu-mi puterea să întîmpin greutățile cu zimbetul pe buze, se va așeza cuminte în rîndul amintirilor... Acum, cînd cunoștințele asimilate ne dau țărița de a înțelege și a putea schimba în folosul omului lumea înconjurătoare, cînd sîntem chemați să dăm producției adevărata măsură a priceperii noastre, nu pot să nu analizez pașii acestei deveniri, spectaculoase prin însăși cotidianul repetării ei...

Bucuria întîlnirii cu Timișoara rămîne la fel de intensă ca în zilele Admiterii, cînd propriile emoții, firești de altfel în fața unor concursuri de o asemenea importanță, erau o mică fracțiune din ceea ce simțeam și gîndeam părinții. Apoi adevăratul început... Viltoarea primului semestru, comunicarea directă și atât de firească cu dascălii, zilele și nopțile petrecute în laboratoare, în fața planșetii sau orele de febrilă pregătire ale altor sesiuni.

Însăși organizarea intimă a vieții de zi cu zi devine mult mai dinamică. Să locuiești într-un Cămin studențesc... Dincolo de geam, în diminețile însorite atât de aproape, încît, parcă, le puteam cuprinde în brațe, se aflau Universitatea, Facultatea de Electrotehnică și, undeva la limita zării, o făclie a cărei

semnificație, plină de promisiuni tainice, aveam s-o descifrez mult mai târziu.

La unul din cursuri ni se anunță o vizită la Combinatul petrochimic „Solventul”. Și iată-mă la baza turnului care purta în vîrf neobosită vîlvataie a făcliei care-mi era atât de cunoscută... sigur, o văzusem de atîtea ori de la fereastra Căminului, în primul an de studenție, bucurîndu-mă cînd o regăseam întotdeauna după clădirea Universității... Și atunci, cineva a strigat: „— Tovarășe inginer!” Ne-am întors și eu și inginerul care ne ducea prin Combinat, el fiind chemat urgent în altă parte. „— Nevoile producției nu pot fi niciodată amînate”, s-a scuzat el întrerupîndu-și explicațiile.

De ce m-am întors și eu? Pentru că mai sînt cîteva luni, așa de puține la număr, pînă cînd voi fi chemat să fac bine, cu deplină răspundere, munca de inginer. Muncă pentru care m-am pregătut, căreia îi voi da foarte mult și de la care aștept satisfacțiile. Acum, pregătirea teoretică este aproape încheiată. Au trecut anii de facultate, la fel și perindarea prin numeroasele-mi „domicilii” de „student în gazdă” și mă aflu din nou, nu fără o sinceră bucurie, la Cămin, în fața unui previzibil sfîrșit al acestei perioade de drept cuvînt minunate. Este de fapt un mare început, pregătit atîția ani cu minuțiozitate. Reconstituirea primelor imagini ale vieții de student, decantate de trecerea anilor, are loc involuntar. Caut, ca pe o oază de

certitudine, flacăra Combinatului petrochimic. Este acolo unde o văzusem prima dată dar pe linia privirii care ne unește a mai „răsărit” ceva. O clădire nouă, imponentă prin delicata-i arhitectură. Da, trebuie să fie... este noua clădire a Facultății de Tehnologie chimică. Așadar nu m-am schimbat numai eu, am evoluat împreună cu orașul?

Acum, firul timpului rămas pînă la absolvire se deapănă rapid, dedicat elaborării finale a Proiectelor de diplomă. Oare puteam să cred într-adevăr acum cîtiva ani ca voi ajunge să contribui, încă student fiind, la o temă de cercetare contractuală vizînd reducerea importurilor?

Aceste realizări, prin forța miilor de exemple care s-ar putea da, se înscriu ca un fapt cotidian în agenda tinereții. Timișoara, numitorul comun al celor mai frumoși ani ai tinereții noastre, în care nostalgia amintirilor, a prietenilor de o clipă sau de o viață se leagă indisolubil de realizări profesionale, de un orizont cultural plin de posibilități deosebite, ne va număra în curînd printre zecile sale de mii de absolvenți.

Farmecul deosebit al anilor petrecuți aici va continua să ardă în noi ca o flacăra vie nic vie. Pentru mine ea există în fapt, transformată în simbol arzător al acestor cinci ani deosebiți. Este flacăra Combinatului petrochimic, legată prin mii de fire nevăzute de nostalgia anilor de studenție. Chiar dacă, asmeni tuturor lucrurilor, și studenția are un sfîrșit. Sfîrșit care nu înseamnă de fapt decît un nou început.

DORIN DOLEJAN

CONCURSURILE PROFESIONALE „TRAIAN LALESCU”

1982, an plin de mărețe evenimente, face prilejul sărbătoririi unui nume de mare ecou în istoria științei românești, nume care prin realizările sale a dus dincolo de hotarele țării prestigiul școlii politehnice românești.

Este vorba de marele matematician Traian Lalescu de la a cărui naștere se împlinesc anul acesta 100 de ani.

Ca la orice sărbătoare, au loc comemorări și simpozioane dedicate vieții și operei ilustrului savant, precum și a altor matematicieni de renume ieșiți de pe băncile institutului nostru, manifestări ce se întind pe o perioadă de câteva luni, începând din această lună pînă în toamnă.

Fiind un eveniment omagial, este marcat, pe lângă desfășurarea acțiunilor cunoscute din fiecare an și de manifestări cu caracter special menite să sublinieze importanța evenimentului. Aflăm astfel de la tov. rector al I.P.T., prof. dr. Coletta de Sabata, că va fi scoasă de către

conducerea institutului o plachetă „Traian Lalescu”, transmisibilă de la un an la altul, menită să recompenseze eforturile studentului din anul II, care pe parcursul celor doi ani de studii a obținut cele mai bune rezultate la matematică (examene, concursuri profesionale la ambele faze) și cercuri științifice.

Tot cu ocazia centenarului sint prevăzute numeroase manifestări sportive dotate cu „Cupa Traian Lalescu”, ce își vor cunoaște câștigătorii spre finele acestui semestru.

Cu același caracter omagial se înscriu și concursurile profesionale și sesiunile de comunicări științifice studențești.

Concursurile profesionale au demarat pe data de 14 aprilie, la disciplinele de

Matematică, Fizică, Chimie, Mecanică, Rezistența materialelor, Bazele electrotehnicii, bucurându-se încă din start de o largă participare a studenților din anii mici care au înțeles importanța evenimentului în formarea lor ca viitori buni specialiști.

Puternica participare a studenților la aceste confruntări ne este subliniată prin date statistice de studentul Sulea Adrian din anul III Mec., șef comisie profesională. Astfel, numărul participanților a depășit cifra de 1000, de un larg interes bucurându-se secțiunile de Matematică (peste 350), Mecanică și Rezistența materialelor și Chimie (250).

Am avut mulți studenți, ne mărturisește el, care deși nu s-au înscris pe listele de participare, au venit la concurs creîndu-ne astfel greutăți în programarea pe sălile repartizate. Pentru ca rezultatele să fie la nivelul prestigiului nostru, pregătirile au demarat cu mult timp înainte.

S-au luat măsuri, ca în fiecare an să începem din vreme această pregătire, la care studenții din anul I au răspuns cu entuziasm la început, care cu timpul s-a mai stins; socotesc că numărul celor ce activează este suficient și cred că în acest an am puter mai mult decât în anii precedenți și avem convingerea că cei ce ne vor reprezenta la faza finală o vor face cu multă competență.

(Tov. conf. dr. Pomoje Romulus)

Culegînd opinii din rândurile participanților, aceștia au ținut să remarce intensitatea activității de pregătire, coordonată de cadrele didactice.

Săptămînal am făcut pregătire cu tot anul, sau pe grupe cu tov. lector Csaba Hatvány, precum și cu tov. asistent Radu Nițoiu, lucrînd genuri de probleme ce au mai fost date, cu considerentul că baza pregătirii o constituie munca individuală din pasiune. Nu am fost obligați să participăm, dar consider con-

cursul ca o pregătire pentru examenele ce vor urma și bineînțeles constituie a forțelor proprii.

Din păcate, nu am putut participa decît la Mecanică, nu și la Matematică, datele concursurilor la aceste discipline fiind prea apropiate.

(Fili Constantin, I Mecanică) Particip la Bazele electrotehnicii după o intensă activitate de pregătire încă din semestrul I cu tov. prof. dr. ing. Ioan de Sabata. Particip de asemenea și la sesiunea de comunicări și vreau să văd dacă nota obținută la examen este justificată. Sper să o confirm.

(Preda Aurelian, II ET)

Despre rolul acestor concursuri în buna pregătire a studenților din anii mici ne-a vorbit tov. conf. Pomoje Romulus.

Pentru studenții din anul I, socotesc că acest concurs reprezintă un moment important și potrivit pentru nivelul lor, în sensul că fiind la început, studentul nu poate participa la o cercetare experimentală. Conținutul concursului va fi de pregătire națională, formativă și doar în mică măsură de rutină.

Nu putem uita să amintim aici eforturile membrilor comisiei profesionale de la facultăți și institut într-o cît mai bună organizare și desfășurare a concursului.

Și în final urăm succes acestor tinere vîrstare angajate în lupta pentru afirmare a pregătirii lor profesionale și promitem că îi vom urmări și la întrecerile finale ale acestui concurs. Sintem siguri că vor confirma ștacheta, și așa la cote înalte, a învățămîntului politehnist timișorean.

L. B.

De ce la Institutul politehnic există cel mai mic procent de promovabilitate?

Subiectul anchetei noastre este foarte actual, foarte stringent. Reporterul s-a străduit să reunească opinii cît mai competente, cît mai avizate, să scoată în evidență atît cauzele ce au generat actuala stare de lucruri, cît și consecințele.

Sînt opinii ce exprimă punctele de vedere ale celor ce contribuie la desfășurarea optimă a procesului de învățămînt, pe de o parte cadrele didactice în postura lor de dascăli și de cadre de conducere ale facultăților, institutelor, iar pe de altă parte studenții.

Nu este o situație nouă; este cunoscută, analizată și considerată pe drept cuvînt una din cele mai fierbinți probleme ale asociației noastre — ne spune tov. Creșu Vladimir, președintele C.U.A.S.C. al I.P.T. Cauzele acestei stări de fapt sînt

dificultate suplimentară dar, pe care nu-l consider o cauză majoră.

Doresc să insist asupra altei probleme: modul în care cadrele didactice reușesc să selecteze esențialul. Intervin elemente de subiectivitate. Această relație de transmitere — recepție a cunoștințelor trebuie să ființeze pe principiul „feedback“-ului: cît dai, atît trebuie să preținzi.

Se vorbește foarte mult despre exigență, dar am remarcat cu sincer regret, cazuri de falsă exigență; nu este o exigență de verificare a însușirii cunoștințelor transmise, ci una aparentă, care este însoțită de factori de tensiune ce se manifestă la examen. Ar trebui să se insiste asupra corelărilor raționale, asupra explorării inteligenței ingineresti și nu asupra

șei cadrelor didactice, o schimbare de opțiã în acordarea de note mari.

(Bărzan Petru, V TCO — secretar al C.U.A.S.C. la Facultatea de Tehnologie chimică).

Uneori există multe probleme care subminează buna desfășurare a procesului de învățămînt.

activitățile extrașcolare (munci agricole, scoaterea de la ore în timpul săptămîinii), au consecințe în concentrarea explicațiilor la cursuri, reducerea sau chiar renunțarea la experimentări la unele laboratoare.

materii la care studenții nu au fost obișnuiți cu latura aplicativă, aceasta nefiind avizată suficient.

cursuri necorelate indeajuns cu lucrările de laborator.

discipline ce depășesc cunoștințele de bază cerute la anii mici.

ineficiența practicii efectuate la atelierul de microproducție.

(Țoca Cornel, IV ETC — președintele C.U.A.S.C. la Facultatea de electrotehnică).

Am păstrat pentru final cuvîntul concludiv al tov. rector prof. dr. COLETTA DE SABATA, precum și măsurile ce vor fi luate pe viitor de conducerea institutului pentru evitarea acestei situații de fapt.

Există factori obiectivi legați de paleta de obligații a studenților care cuprinde mai multe tipuri de activități ce reclamă o dăruire foarte atentă a timpului destinat învățaturii, mă refer aici la practica productivă, A.C.P., proiecte, foarte multe laboratoare care necesită o pregătire prealabilă.

Pe de altă parte trebuie luată în considerare și factorii subiectivi, cu următoarele 2 aspecte:

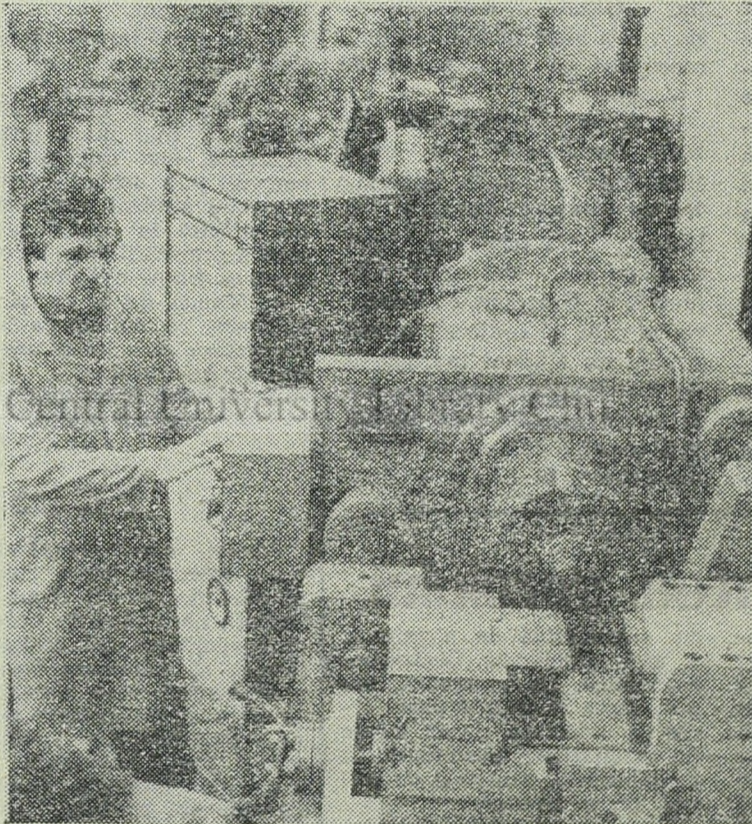
ținînd la prestigiul institutului, cadrele sînt severe și pretențioase;

nu întotdeauna studenții învăță ritmic și își structurează programul într-o viziune unitară pe semestru, uitînd că sînt numai două sesiuni de bază.

Conducerea institutului și a facultăților au pregătît un plan detaliat pentru semestrul al 2-lea în vederea recuperării unor activități rsetante. Se acordă o atenție deosebită organizării orarului, se urmărește activitatea de consultații pentru studenții slabi, iar pentru cei buni, o mai atentă pregătire pentru concursurile profesionale.

Consider că trebuie întărit rolul A.S.C. în formarea opiniei împotriva celor ce nu muncesc destul de serios și pentru creșterea conștiinței moral-politice a tuturor studenților pentru a ne pregăti temeinic pentru a deveni buni specialiști.

LAURENȚIU BADEA

multiple, începînd cu o calitate a pregătirii oarecum precară a studentului ce vine la admitere, neformarea într-un termen cît mai scurt, a unui mod de lucru, de organizare a timpului pentru pregătirea profesională. Aici fin să-mi fac mie și asociației autocritica, datorită insuficienței atenției ce se acordă studenților din anii mici. Cea mai imperativă cauză consider că este faptul că marea majoritate a celor care vin la Politehnică nu au conștiința rolului care le revine: de a învăța, și nu oricum, ci în mod ritmic, pe tot parcursul semestrului.

Pentru cadrele didactice mai ales cele tinere, fără experiență, cred că ar trebui să ființeze cursuri de pedagogie, pentru că acesta este secretul realizării antrenării și capacității studentului în a înțelege materia predată.

Studenții care vin la Politehnică se pot considera inzebrați biologic și intelectual pentru a face față unui învățămînt rațional și exigent; ei trec peste mai multe praguri de selecție și orientare profesională, deci nu se poate spune că vin aici întîmplător sau neavizați asupra cererilor ce se impun.

Există bineînțeles un grad de

capacității de redare a unor cunoștințe însușite memorial și de existența temporară.

Exigența la examen nu trebuie însoțită de factori inhibitori de natură psihologică (Prof. dr. ing. Romulus Palea)

Am ascultat opinia competentă a unor cadre didactice cu vastă experiență pedagogică a unor activiști A.S.C., dar trebuie consemnate și problemele studenților care se constituie în cauze ale acutei situații analizate de actuala anchetă.

Deși sînt un student bun, care face față cerințelor impuse, nu pot să nu remarc o supraîncărcare în ceea ce privește testele, verificările, conspectele de laborator (de multe ori copii după broșurile litografiate), lipsa de bibliografie în finalizarea unor proiecte. Pentru studenții căminști există și problema sălilor de lectură, a sălilor repartizate pe timpul sesiunii (prea puține și aglomerate).

(Șolea Adrian; III Mecanică — șef comisie profesională din C.U.A.S.C. al I.P.T.).

Sînt unele secții slabe și aceasta datorită unei deficitare selectări la examenul de admitere; aceasta are drept urmare o creștere justificată a exigen-

din complexul studentesc

Urbe studentească

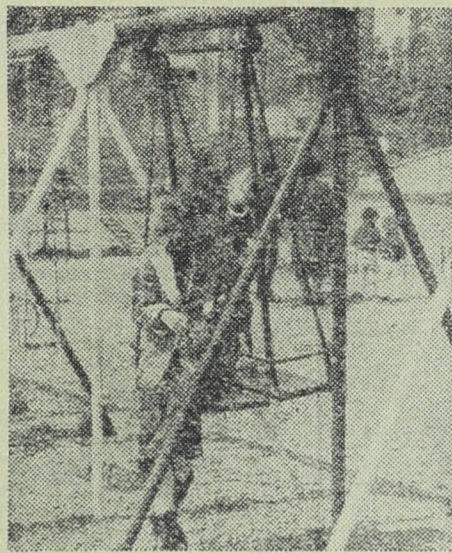
Străbatem zilnic aleile Complexului studentesc fără a încerca și deci fără a reuși să pătrundem în universul atât de monoton și totuși atât de plin de neprevăzut al acestui minioraș. Sintem atât de preocupati de problemele noastre și de problemele Terrei, de teroarea sesiunii și a poluării, de creșterea prețului petrolului și a cursei înarmărilor încit uităm, uneori scuzabil, să privim în jurul nostru pe o distanță de câteva câmine. Nu știm, pentru că nu ne-a interesat niciodată care este cel mai de răsărit cămin, sau cel mai mare sau cel mai verde.

Complexul studentesc se învecinează cu... Simplu ca o lecție de geografie. Dar se mai învecinează și cu primăvara,

Primăvară: semințele albe au fost înlocuite cu flori

cu ștrandul termal vara și cu Hercules tot timpul anului, cu aleile Parcului pionierilor și cu sutele de îndrăgostiți. Are trei colonii satelit, dintre care una, Agronomia, are, la un moment dat, prin plasarea sa geografică și economică, un iz de organizare de sine-stătătoare. 1 și 2 M.V. par a fi undeva, la capătul (sau: la începutul?) pământului. Toate la un loc înseamnă un mic și cel mai frumos oraș în cea mai frumoasă urbe a Bană-

În „Parcul pionierilor” — nostalgia copilăriei

tului. Un oraș nu atât al florilor cât al oamenilor, al sentimentelor și ambițiilor, al visului și al realității. Un oraș cu dimensiunea unei lumi.

Oricât de departe și oricât de mult am pleca ne vom întoarce mereu, măcar în vis în paginile de poezie ale acestui „Complex” așezat „departe de lumea dezlănțuită” și totuși mai dezlănțuit decât cea mai frumoasă nebunie. Tuturor studenților din complex și nu numai lor în aceste zile de primăvară o (de astă-dată) dulce și parfumată sancțiune o... floare... scrisă.

MIHAI MINEA

Moment de „respiro” la „Nufărul”

O după amiază la Nufărul

Pentru studentul timișorean, cafeneaua Nufărul e un punct de reper: micuță și însemnată, aruncată parcă din neglijență în vacarmul și tumultul străzii, eșuată pe-o rină la soare, sub umbrelutele multicolore. Nufărul te întâmpină de le multicolore, Nufărul te întâmpină de spiritualitate studentească.

Pentru neavizat, popularitatea acestui loc, lipsit de „senzaționalul turistic” ar părea neavenită: cafeneaua nu e mai mult decât un local de duzină câteva mese și o terasă mică într-un colț de trotuar ce dă spre complexul studentesc. Dar așa și cum cafeneaua în care putea fi văzut Sartre, nefsemnată în sine, a devenit celebră prin personalitatea marelui gânditor, tot așa și Nufărul impresionează prin tradiție și peisaj: o după-amiază tăfășuind aici înseamnă o integrare deplină în spiritul studentesc, în melancolia și trepidațiile sale, o renunțare la îmbătrânire.

Comparația cu cafeneaua lui Sartre e semnificativă: voioșia și exuberanța însoțitei terase, libertatea și îndrăzneala ei, se conturează într-un peisaj schițat în linii existențialiste. Și apoi, ea poartă cu atita demnitate pe umerii insignifianți

povara unui neîmpărtașit renume studentesc, încit i se cuvine o efigie de glorie.

Nufărul, e într-adevăr imaculat prin vîrsta sa spirituală. Simpla apropiere de complex nu e o explicație suficientă a tenei sale de local studentesc. Sau, cel puțin, reporterul nu vrea să creadă așa ceva. Poate că studenții au nevoie de un „club” al lor, un loc în care să se simtă comunitatea de idei a generației. Umărul apropierei anonim: discret, afectuos, inteligent. Verificarea unei nescrise orărități spirituale. A unei integrări în comunitate. Și în ultimă instanță, spirit de clasă, normalitate socială.

Iată magnetismul înefabil al Nufărului. În ciuda meselor lui ponosite, a lingurițelor găurite, pentru a nu fi furate, a cafelei proaste, dar servite cu ochi zîmbind lămoși de două fete draguțe, cu o promptitudine studentească.

Nufărul rămîne în continuare locul timpului pierdut și al lenei creatoare. A naufragiului în nisipurile mișcătoare ale reveriei. Locul unde se pun la cale re-examinări, ori complicate sesiuni prelungite. Ipotetice întâlniri. Prezente iubiri, care nu te lasă să-nveți. Unde se consumă aburul nopților trecute, în dimineațile purificatoare, într-o pasivă rememorare. Unde se iau „marile” hotărîri: „De mîine o rupem”. „Mă apuc de școală”. „Mă las de fumat”. „De mîine fac sport”.

Dar, atenție. Timpul în care nu crezi nimic, e iremediabil pierdut...

HORIA DULVAC

Vizitați împrejurimile complexului!

Ce mai fac directorii educativi?

O colectivitate de oameni cum este un cămin studentesc implică pe lângă alegerea celor mai reprezentativi studenți în coordonarea activității obștești în comitet și existența unor „vede-tot”, oameni care prin munca lor, fac legătura dintre studenți și facultate, institut sau centru universitar, oameni care transmit sarcinile pe care le au de îndeplinit studenții pe linie obștească, care ascultă și sprijină rezolvarea problemelor studentești cotidiene.

Cu acești oameni care își răpesc din timpul lor liber pentru a se pune la dispoziția studenților, vom vorbi în acest reportaj, despre modul cum înțeleg să-și facă datoria, despre colaborarea lor cu aleșii studenților din comitetele de cămin.

În primul planul discuției noastre s-a situat problema rolului pe care îl are directorul educativ în viața acestor mici colectivități care sînt căminele studențești.

— Prin activitatea pe care o desfășor realizez o participare afectivă la viața studenților mei, le cunosc necazurile, greutățile și îmi canalizez eforturile spre o îndrumare a lor, spre o mai bună pregătire a activității profesionale în cadrul căminului. Încerc să le inspir respect față de normele de conviețuire în colectivitate, să creez un climat propice pentru o bună înțelegere și conlucrare. Consider că toate aceste deziderate trebuie să fie pe agenda de lucru a oricărui director educativ.

(asist. Duran Vasile M.A. D.E. cămin 8C)

— Rolul directorului educativ a devenit foarte complex din cauza problemelor de autogospodărire și problemelor energetice. Consider că baza activității rămîne totuși munca educativă, care comportă multiple aspecte. Esențial este formarea la studenți a conștiinței vieții în comun, de a-i face să înțeleagă că tot ce obțin în viață se bazează pe eforturile proprii, pe muncă, multă, multă muncă. Intervin de asemenea probleme de educație moral-cetățenească.

(șef lucr. dr. ing. Bartzler Ștefan, D.E. 11C)

Am canalizat discuția în continuare spre a afla relațiile ce s-au împămîntenit între comitetele de cămine și directorii educativi, relațiile ce stă la baza afirmării plene a acestor colectivități studentești.

— Rezolvăm împreună toate problemele care apar

în interesul bunei desfășurări a activității cit și” al educării studenților. În general sînt înțeles de comitet dar mai apar și unele deficiențe privind operativitatea cu care rezolvă unele sarcini. Ei înșiși desfășoară o activitate educativă cu studenții, colegii lor.

(asist. Duran Vasile...)

— Sînt în relații bune cu membrele comitetului, dar ca să le pretinzi trebuie să le și dai — mă refer la rezolvarea unor probleme tehnice. Comitetul însă este deseori demoralizat și demobilizat de atitudinea lipsită de interes a locatelor căminului față de inițiativele și munca lor.

(asist. Nemeș Maria...)

— Este un comitet bun și inimos deși este nou (ales de o lună). Majoritatea membrilor au conștiința muncii social-obștești pe care o desfășoară. Sînt plăcut surprins de inițiativele lor venite să creeze o coeziune strînsă între studenți. Nu se rezumă la a duce la îndeplinire o sarcină, ci caută întotdeauna optima problemelor.

(șef lucr. dr. ing. Bartzler Ștefan...)

S-a stăruit în discuția noastră și în strînsă colaborare dintre director educativ și administrator, evidențindu-se astfel oameni care în acest angrenaj își aduc un important aport pe tărîm social, și nu numai atât, desfășoară ei înșiși o importantă muncă educativă. A fost reproșată uneori lipsa unei largi apropieri dintre studenți și administrator care în timpul celor opt ore de servicii ar trebui să fie mai la curent cu toate problemele puse pe firmament de studenți în mod curent.

Un punct arzător al discuției noastre s-a referit la scurtarea numărului de verigi a lanțului parcurs de o problemă de la student la director educativ și la facultate. S-a conștientizat că această legătură nu trebuie să se facă nemijlocit prin intermediul comitetului de cămin, ci printr-o conexiune directă prin care se realizează o informare mult mai rapidă în legătură cu problemele studentești.

— Din această cauză eu nu iau cheia de la administrație pentru că locul meu este în mijlocul studenților, a problemelor lor.

(asist. Nemeș Maria)

În privința manifestărilor cultural-educative me-

nite să concretizeze tocmai eforturile făcute în munca educațională, concluzionăm că ele își ating ținta prin dezbateri pe teme politico-ideologice, culturale, prin utilizarea cluburilor ce devin locul de întâlnire ale melomanilor.

Finalizînd această discuție trebuie să remarcăm că de la ultima noastră vizită, metodele s-au îmbunătățit, solicitările dar și eforturile acestor cadre didactice care își continuă munca educațională și duc la clădirea facultății, au crescut considerabil iar rezultatele nu se lasă așteptate, ele fiind din ce în ce mai bune, mai concludente.

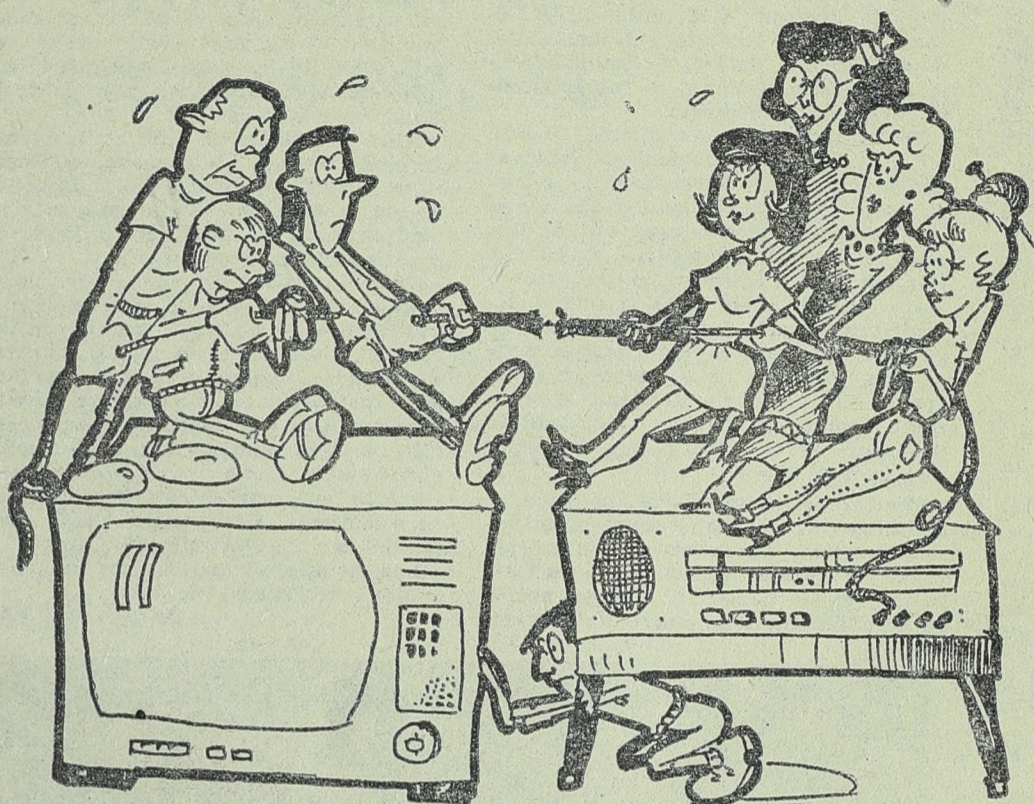
LAURENȚIU BADEA

Se poate și așa...

ARGUMENTE PRO ȘI CONTRA DESPRE „PULS” ȘI „CONTRAPULS”

Intotdeauna marile surprize, marile revelații apărute peste noapte, au creat o atmosferă de emulație, aducând după ele un val de acțiuni asemănătoare, care se ridică mai mult sau mai puțin la nivelul precedentului creat.

După neprevăzutul triumf de anul trecut al grupului satiric „Puls”, al Facultății de Mecanică, — premiul I la faza finală a Festivalului Național „Cântarea României” — au apărut o serie de grupuri satirice, dintre acestea cel mai semnificativ fiind „Contrapuls” — al Facultății de Științe economice. Creat nu cu multe zile înaintea „Mărțișorului studentesc”, „Contrapulsul” a beneficiat de un text spectaculos pe alocuri, al talentaților Ioan T. Morar și Gheorghe Crișan, voindu-se o replică directă la adresa „Pulsului” — aceasta rezidind chiar din titlatură, dar nu numai din ea.

Dacă „Pulsul” parodiază un program de televiziune, „Contrapulsul” urmărește punctul cu punct un program de radio. Antisimetrile continuă pînă și în componența celor doi rivali. „Puls” este un grup de băieți, „Contrapulsul” este un grup de fete. Secvențele umoristice sînt, de regulă, scurte (pulsuri, respectiv contrapulsuri), unul forțînd inteligența apoi risul, celălalt invers.

În timpul jurizării au existat controverse aprige privind stabilirea premiilor („Puls” locul I, „Contrapuls” locul II), dovadă că de multe ori elevii se apropie de umărul dascălilor lor.

Este adevărat, „Puls” nu a arătat tot ceea ce poate, lăsîndu-ne senzația că disponibilitățile lor sînt mult mai mari, dar riguros păstrate pentru adevărata confruntare de la toamnă, cînd se va stabili cine ne reprezintă la faza națională a Festivalului „Cântarea României”. Au abundat mult improvizările, unele de efect, altele neconvîngîndu-ne. Programul nu a

mai fost unitar, prezentînd și unele stereotipii, dar, cu toate aceste minusuri la activul grupului — care atestă nu „declinul de formă”, ci relaxarea conștiinței — „Pulsul” continuă cu verva să ia pulsul actualității (ne-a demonstrat-o în cele două spectacole din cadrul Festivalului umorului studentesc, deși nu la nivelul unui „GRUPARH”).

„Contrapulsul” — văzut din sală — pare mai puțin improvizat la ora actuală, spunem pare pentru faptul că, deși au rolurile în față, setele tot se încurcă zimbătoare, încît ne întrebăm — noi cei din culise — ce s-ar întîmpla dacă ar dispărea hîrtiile înaintea spectacolului. Corect citesc din culise cei doi textieri, la care se adaugă un activist (Mircea Rob), dar nu este o rezolvare sigură a absenței scenice. De asemenea, nu ni se pare o rezolvare coroborarea unor texte publicate cu luni sau ani în urmă, într-un scenariu ce vrea să se impună atenției. Pauzele muzicale dintre secvențele umoristice — corect înregistrate de altfel — au fost atât de lungi, încît uneori simțeam că am intrat la o discotecă.

Nu credem de altfel nici în ideea de „Contrapuls”, pentru că — mergînd pe linia unei ambiții sterile de a da replică de dragul replicii — nu se poate ajunge prea departe. Și, la urma urmei, ce ne-am face dacă după „Contrapuls” ar apărea un „Contracontrapuls”, apoi un „Contracontracontrapuls” ș.a.m.d.

Ideea de a forma un grup satiric dintr-o singură grupă (234) este generoasă, așa cum generoasă rămîne întreaga atmosferă creată de Festivalul Cîntarea României.

Sîntem siguri însă că, renunțînd la stereotipile parodierii programului de radio (care de altfel au mai fost prezente și în alți ani în centrele universitare) și la antisimetrii — cu alte cuvinte renunțînd la ambițiile persona-

le, de minimalizarea activității celuilalt grup — altul va fi destinul „Contrapulsului”.

Nu ne asumăm riscul de a afirma că un grup este (sau va fi) mai bun decît celălalt, dar pentru a fi cu adevărat bun, nu trebuie să calci po-teca băătorită de alții.

În cele ce urmează l-am rugat pe Gheorghe Crișan să vorbească puțin despre foștii săi colegi, actualii săi rivali, despre „Puls”.

★
„Grupul satiric „Puls”, format din studenți cu reale disponibilități artistice, pot (atunci cînd au o partitură generoasă) să fie realmente o prezență de marcă în perimetrul umorului studentesc. O carență a grupului este, atunci cînd repetițiile sînt reduse numeric, improvizarea continuă pe scenă, nu întotdeauna de bun gust. Din păcate, în acest moment, „Pulsul” nu mai are un tonus ridicat, improvizarea nu rezolvă lipsa unui text „serios”, a unui „scenariu” clar al spectacolului. Cu regret trebuie să spun că la ora „Festivalului Mărțișor studentesc” „Puls” este în continuă scădere și că numai printr-o intervenție fermă, de specialitate, prin abordarea unui text cu partituri mai ample, prin repetiții atente, prin pregătirea minuțioasă a spectacolelor se poate reveni la forma care l-a consacrat.

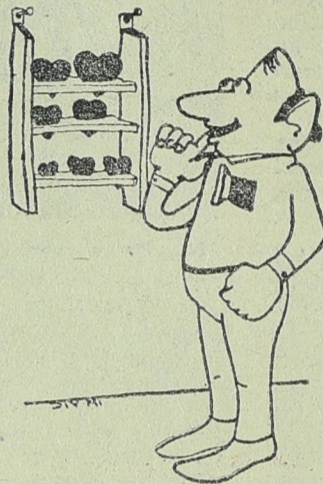
Altfel „Pulsul” va bate din ce în ce mai încet în lumea umorului.”

Iată și cîteva cuvinte despre „Contrapuls”, culese de la „Puls”:

★
Primul: — Bune fete...
Al II-lea: — S-a ridicat nivelul grupurilor satirice...
Primul: — S-a ridicat numărul participanților la grupurile satirice...
Al II-lea: — S-au ridicat pretențiile...
Al III-lea: — Deci totul e în aer!...
CONSTANTIN MARASCU

SALONUL STUDENTESC

Vernisat în ziua păcălelilor, la concurență cu spectacolul celor mai bune formații studentești de umor, „Salonul studentesc de caricatură și desen satiric” ajuns la a doua ediție s-a dovedit o manifestare extrem de serioasă.

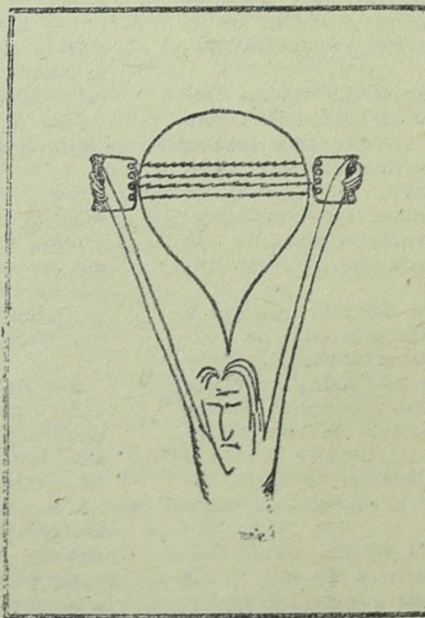
VICTOR CILENCA — Galați (mențiune)

Din cele aproape 250 de lucrări aparținînd unui număr de 40 de studenți, dispuși „să se facă de ris”, în urma selecției, au apărut mai bine de jumătate pe simeze.

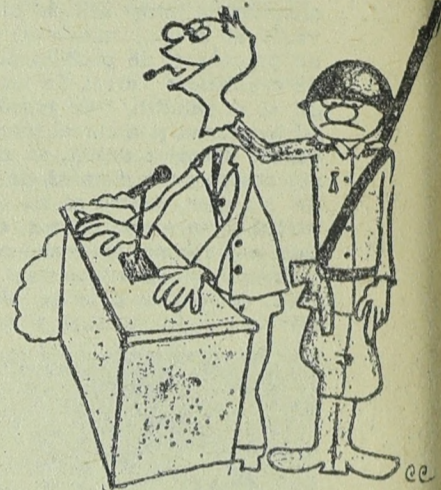
HORIA SANTAU — Timișoara (premiul II)

Animați de neobositul caricaturist Nicolae Lengher, organizatorii expoziției — membrii cenaclului „CICLOP” al Ca-

MIHAI TOMA — București

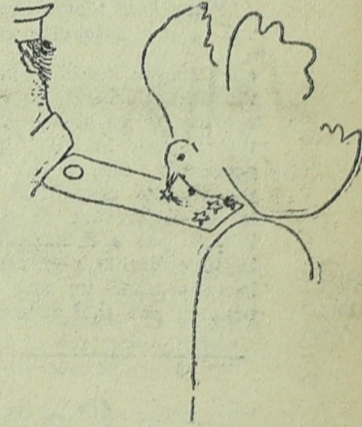
seii de cultură a studenților, împreună cu C.U.A.S.C. al C.U. Timișoara — au oferit celor prezenți la vernisaj catalogul salonului cuprinzînd o selecție a celor mai bune lucrări expuse, fapt ce vorbește de la sine despre buna organi-

MIRELA CORINA CIOCOI — Iași (Premiul „Viața studentescă”)

zare a acestei manifestări, spre deosebire de altele (similare) deja consacrate întîrzie uneori chiar cu un an editarea catalogelor.

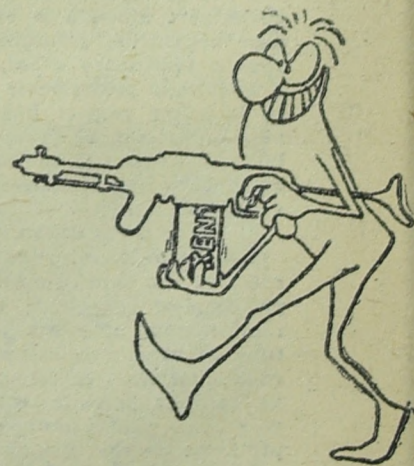
Primind 600 de buletine de vot, coc realizate, vizitatorii au fost invitați să spună părerea asupra expoziției. În ma opțiunilor individuale a fost anur

GEORGE OSTAFI — Suceava (mențiune)

în cursul spectacolului Premiul de popularitate, acordat de studențimea timișoreană:

HORIA CRIȘAN, anul II la Facultatea de mecanică. A doua zi dimineața celor caricaturiști (sosiți din: Hunedoara, Fiești, Iași, Galați) le-a fost prezentată expoziția a cenaclului „Ciclop” vernisat la Buziaș, unde Ștefan Popa și Nicolae Lengher au realizat portrete pline de Reintorși în Timișoara, desenatorilor l fost propus un concurs pe o temă ir-tantă: „Ah, inimă!”, adjudecat de IM

MARIAN MIRESCU — Craiova

CONCURS DE CARICATURĂ

... în Liban, student în anul II, timp în care juriul a deliberat. Dar iată componența juriului: președinte: criticul de artă GHEORGHE PETROIU; RADU CLEȚIU —

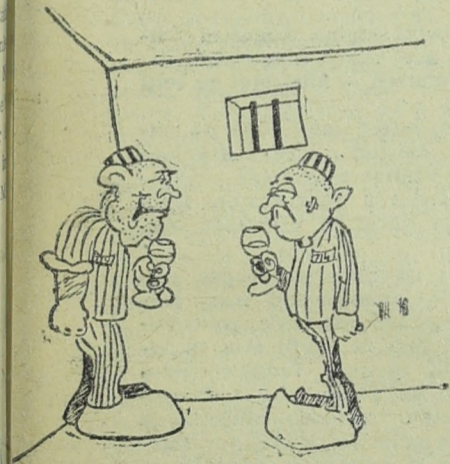
HORIA CRIȘAN — Timișoara
(premiul de popularitate)

Caricaturist; profesor NICOLAE LENGER — caricaturist, GHEORGHE CRIȘAN — reprezentant al C.U.A.S.C. din

GHEORGHE GHILERDEA — Timișoara

J. Timișoara, inginer ȘTEFAN POPA — caricaturist, redactor al revistei „Flacăra” — MIHAI PINZARU-PIM — caricaturist, inginer NEBOIȘA ROSICI —

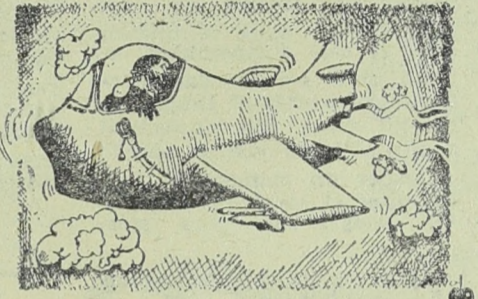

— La mulți ani!
VIDU PASCU — Timișoara (mențiune)

ERO — caricaturist. Salonul de caricatură găzduit în orașul nostru s-a desfășurat ca o emulație a umorului studențesc. Laureatii Salonului au fost: PREMIUL I: DAN RADUCANU (București), PREMIUL II: (exaequo) HORIA SAN-AU (Timișoara) și NICOLAE MIRODOE (București), PREMIUL III: TICU CIUBOTARU (Galați), MENȚIUNI: VIC-

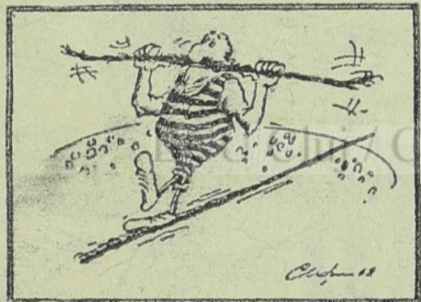
TOR CILINCA (Galați) OVIDIU PASCU (Timișoara) și GEORGE OSTAFI (Suceava).

Premiul „Forum studențesc” a fost atribuit lui LUDOVIC PONGRACZ (Baia-Mare, iar MIRELA CORINA CIOCOI (Iași) a fost distinsă cu premiul „Viața studențească”.

DAN RADUCANU — București (premiul I)

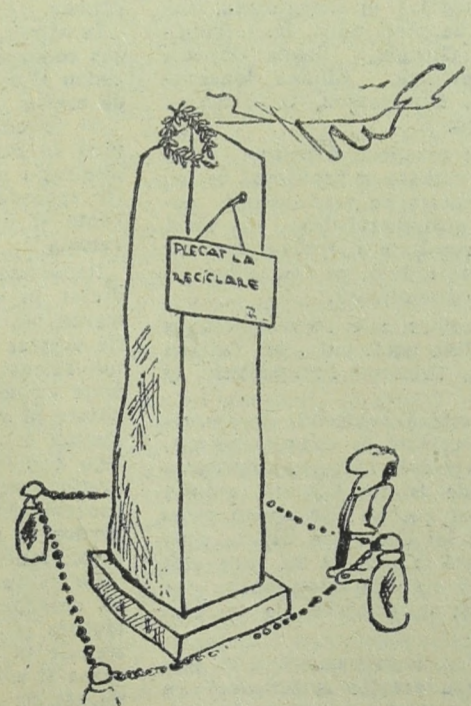
În paralel cu Salonul au fost vernisate două personale. Autori: Ticu Ciubotaru, laureat al Marelui Premiu '81 și Ștefan Popa — expoziție retrospectivă. Manifestările au fost încheiate cu o gală „Animafilm” urmate de aprinse discuții privind arta animației.

RADU CLEȚIU — Timișoara

Cu alte cuvinte, Salonul studențesc de caricatură și desen satiric n-a fost nicidecum o păcăleală, ci o serioasă confruntare a tinerilor caricaturiști-studenți cu exigențele juriului și în primul rînd cu receptivul public timișorean.

DIANA CALINESCU

Premiul „Forum studențesc”
LUDOVIC PONGRACZ — Baia Mare

NOUL REGULAMENT DE FOTBAL

Avînd în vedere evoluția echipelor noastre de fotbal, s-a hotărît modificarea regulamentului pentru că numai el a fost hotărît ca țap ispășitor.

Articolul 1. Generalități. Fotbalul are o evoluție dialectică, a apărut pe o anumită treaptă a dezvoltării umane și va dispărea cînd Steaua va putea trece de turul I. Echipa noastră va fi în continuare colectivă, motiv pentru care vor fi cooptați în continuare membrii C.A.P.-urilor vecine Bucureștiului. Pentru a fi și complexă, se va apela la jucătorii de la Steaua care au și așa destule complexe belgiene.

Articolul 2. Jucătorii. Jucătorii vor fi recrutați pe baze temeinice, avînd în vedere numărul de rezultate bune la pronostic, media în clasele I-IV, situația profesională (calificare la locul de muncă, necalificare, recalificare, policalificare — adică de la echipa „Poli”), situația familială (să se știe precis dacă mama sau tatăl au fost fotbaliști). Jucătorii vor avea o conduită ireproșabilă, nu vor consuma băuturi alcoolice cu 20 de minute înainte de începerea meciurilor, nu vor fuma cu cinci minute înainte și nu vor înjura decît cînd vor da ochii cu arbitrul.

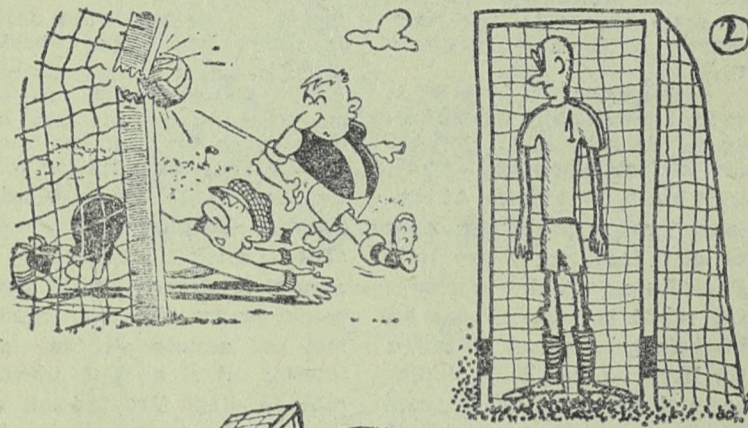
Articolul 3. Echipamentul. Portarul și Crișan vor purta fustițe și chiloței cu dantelută pentru derutarea adversarilor, arbitrul de centru, dar mai ales a fotoreporterilor de pe margini care vor face numeroase prim-planuri. Ceilalți nu interesează ce poartă — rămîne

terenuri neutre. Pentru ca acestea să fie într-adevăr neutre se vor lua probe de sol. Solul să fie afinat, iar în fața porții noastre să fie săpată o groapă adîncă de trei metri, care va fi umplută ulterior cu apă. Terenul va fi circular, pentru ca și adversarii noștri să se învîrtă pe loc și să nu se spună numai

fluiera o bătută pe loc. La orice acțiune a adversarilor se va intona un marș funebru.

Articolul 7. Mingea. La începutul partidei se vor distribui în careul advers 10 mingi. Lovitura de începere se va da de către toți jucătorii noștri de la punctul de 11 metri, meciul încheindu-se ca de obicei 0-0.

despre ai noștri că sînt amețiți. Poarta adversă va avea dimensiunile 15x15 metri. Poarta noastră va avea dimensiunile 1x1. La schimbarea terenurilor se va schimba și poarta.

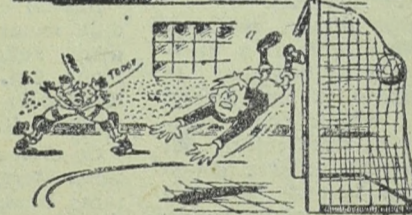
Articolul 6. Arbitrii. La începutul partidelor vor exista șase arbitri de tușă și cinci de centru. După fiecare gol primit se schimbă echipa și arbitrul. După fiecare autogol se schimbă pe neobservate poarta. După fiecare gol marcat urmează o pauză de două săptămîni pentru refacerea capacității fizice. Arbitrii de centru vor avea în loc de fluier contrabas, cu care vor fi obligați să alerge în gură. Arbitrii de tușă vor avea ca și pînă acum nai. Observatorii federați vor fi primiți numai cu trombonul. La orice acțiune a echipei noastre se va

Articolul 9. Galeria. La intrarea stadionului se vor distribui sticle de un sfert, sticle de jumătate și sticle de un litru, petarde, bastoane și tradiționalele noastre pietre de toate dimensiunile. Pentru știutorii de carte se vor distribui texte de genul „rupe-l mă!”, „ia-i fața!”, „arde-l”, „ia-i numărul!”. Galeria va însoți echipa favorită prin toate barurile pentru a o feri de ochii indiscrețiilor.

Art. 10. Comentarii. După ieșirea lui Cristian Țopescu la pensie se vor termina comentariile.

Articol final. Rezultatele meciurilor le puteți în continuare afla de la ghicitoarele în cărți ale federației, tocmită în acest scop cu ora.

CONSTANTIN MARASCU

la latitudinea fiecăruia dacă e sau nu nevoie să se poarte ceva, oricum lumea strigă desul de rar: goool! Crișan va avea asupra sa o sticlută cu cerneală roșie cu care se va stropi după fiecare căzătură în careu, iar portarul va avea buzunare încăpătoare și o praștie cu care va atenționa arbitrul de margine cînd trebuie să fie ofsaid. Pentru orice eventualitate, în spatele portarului va sta un aruncător de greutate. Centrii înaintași vor purta ochelari care le vor forma reflexul de a se uita în cruci cînd ajung în careul advers, pentru derutarea propriilor coechipieri și a copiilor de mingi.

Articolul 4. Terenul. Pentru a nu risca să fie suspendat, nu vom accepta să jucăm decît pe

CRONICA

INCERCARE ASUPRA FIRII...

Oare cine ne poate spune când și cum se descoperă, fie și pentru o clipă, ce e mai esențial, adică mai omenește în noi? Poate fi întrebarea aceasta un început pentru o cronică a unui concert, poate fi coborât în drumul hermeneuticilor generatoare de catharsis (interpretelor și interpretorilor) un concert și acela anume, dintr-o sală, dintr-o zi, dintr-o împrejurare?

Iată teoria: 1) Întrebat de cauza neabordării marelui Mi bemol de Beethoven, Sviatoslav Richter răspunde — „mai bine decât Benedetto Michelangeli nu se poate” (și oare ce să fi însemnat și aceasta?) Dezvoltarea absolut personală: există și înregistrarea lui Michelangeli, există și cea a lui Horowitz, cea a lui Rubinstein și cea a lui Kempf, cum (sublim) nu există cea a lui Lipatti...

2) Oare ce reprezintă curajul (de adevărat hermeneutic) de a cînta „Imperialul” în fața a o mie de oameni? Nu aici este locul pentru a ne pronunța asupra diferenței (nu numai emoțional vorbind) dintre spectacol și muzica recopiată în studio, multiplicată pe ebonită eventual.

Dar cele două exemple se referă doar la Mi bemol opus 73 de Beethoven, iar noi, cei ce putem scrie și citi această încercare nu ne mai putem afla sub stăpînirea teoriei. Pentru că nu știu dacă se poate da nume stării, pulsului publicului timișorean (de pildă) în jurul scenei pe care un mare muzician concerta, nicidecum pentru înția dată, dar întru totul unic. Spectacolul ce ne-a fost dăruit de... soartă credem, ce să mai bănuim, a fost unul la care să ne învățăm copiii că nu vor avea șansa lui (pe viu) de prea multe ori în blînda evenimentialitate (condusă de atîtea principii axiologice) a duratei înțelegerii lor. Și asta poate pentru că doar copiii mai pot asculta atît un sfat interior cit și o clipă adevărată de viață fără îndoieli și comparații pîrtinitoare.

Ei bine, a fost un recital al unui pianist (nu prezintă absolut nici o reală importanță că este născut la Tbilisi, că a început Conservatorul din același oraș la 31 de ani după o carieră de opt ani de matematician, că este un mare profesor și un muzician desăvîrșit, că susține cu candoare că îi plac la fel de mult toți

compozitorii ce s-au auzit pe scenele lumii, că, de pildă, dacă Mozart ar fi trăit în același timp istoric cu Schubert ei ar fi fost unul și același compozitor, toate sînt epice lipsite de putere în fața spectacolului, în fața libertății astfel debîndite, demiurgice) pe nume Rudolf Kéhrer. În care s-a cîntat Beethoven, Schumann, Chopin, Scriabin. A mai fost un dublu (satinic, dacă îngăduiți adjectivul) concert Mozart Do major K. V. 467, Beethoven Mi bemol major op. 73.

De ce, totuși, satinic? Ar trebui oare să fi făcut fiecare din dumneavoastră măcar cîinci ani de studiu al acestui instrument (Stravinsky îl declară un simplu complex de percuție!) pentru ca adjectivul să nu devină supărător? Dar starea dumneavoastră la sfîrșitul amîndurora? Două concerte ce nu cruță nervul, tenacitatea, cel mai pur și mai liber sentiment (gîndiți-vă la sublimarea lui în partea a doua a Do majorului), convingerea în propria forță, rezistența fizică, nu cruță absolut nimic, nu lasă loc nici vreunei slăbiciuni omenești așa, unul alături de celălalt, nici o răsplată de o clipă pentru

perfectiunea cerută despotice, unde mai este teoria? Ce trebuie să simtă un om în prilejul acestor clipe? Poate fi invidiat și pentru acest chin eliberator? Nu mai e o chestiune de structură comportamentală este deja o cale spre Gnosis. Fără să aibă nevoie de cuvinte, de căutări datorate cuvintelor, frazelor, frazelor altora. Este Clipa, este Istoria devenirii ei, este Viitorul existenței ei.

Așa sînd lucrurile, cum să mai amănunțesc cele auzite? Să vorbesc (din nou) de Andantele din Mozart, în care pianistul a spus că muzica este, ea este dumnezeiască, atunci cînd s-a invocat reacția unui ascultător? Despre repetatul (oare din perfectibil rîvnit) Allegro vivace assai?

Despre un moment în care am uitat să respirăm omenește, Adagio un poco mos-

so din Mi bemol? Despre intuiția seducătoare prin care părțile de mijloc sînt suprema tendință a compoziției și nu liantul temelor „de luptă”? Despre liniștea din millocul zburcîmului? Dar aveți dreptate citind iritați aceste, prea multe întrebări. Atunci încă o întrebare doar: Cum ar suna ca o cronică, o oarecare cronică de sîmbătă seara și duminică dimineața toată impresia spectacolului simțit. Căci simțirea, senzitivul deci implicat, ca o fericită împlinire, nu mai poate fi despărțit de mica aventură a criticii științiste, așa cum vibrația de imediat de alături a muzicienilor filarmonicii Banatului a maestrului Nicolae Boboc nu a putut fi sesizată separat în fluxul acestui unic spectacol.

LUCIAN PETRESCU

Un binevenit ghid în studiul literaturii

Societatea de științe filologice din R.S. România a publicat, reunite într-un volum, sub titlul Modalități de interpretare a textului literar și avînd ca redactor responsabil pe prof. univ. dr. Boris Cazacu, membru corespondent al Academiei, seria a II-a de comunicări științifice prezentate la sesiunea de la Sighișoara în 1979.

După cum se arată în Cuvînt înainte, volumul este menit să aprofundeze problema interpretării textului literar din perspectiva „finalității învățămîntului limbii și literaturii române”, traaspunzînd „de plan pedagogic, alături de direcții tradiționale, cerințe ale cercetării lingvistice și criticii actuale”. (p. 5).

Studiile cuprinse în acest al doilea volum al culegerii Limbă și literatură organizate în patru secțiuni (I Interpretarea lingvistică a textului literar, II Proză, III Poezie, IV Teatru), și-au propus și au reușit, după opinia noastră, să răspundă într-o considerabilă măsură și unor deziderate de mare importanță formativ-educativă, alături, firește, de cele

științifice, evidențînd dimensiunile cognitive și estetice ale procesului de predare a textului literar”. (ibid).

Conceptul de mesaj literar, desemnat îndeobște ca problemă centrală a decodării textului, este pus de astă dată în conexiunile lui organice atît cu nivelul genetic al textului, definit prin complexul producerii lui în sfera culturii, cit și cu nivelul socio-cultural care determină marea varietate de stat-t a cititorului-receptor. Astfel, dificilul proces pedagogic al deprinderii elevilor cu analiza textului literar este readus, sau întru prima oară adus, în cîmpul unei metodologii cuprinzătoare care, fără a da „rețete”, privește opera ca pe un proces specific și viu al actului de creație, în unitatea privilegiată a structurii, conținutului ideatic și a expresivității sale.

Se creează, deci, în plan pedagogic, premisa îmbogățirii cunoștințelor elevilor, fără sărăcirea, simplificarea, în planul analizei, a operei studiate.

Semnificativ ni se pare faptul că autorii celor 35 de studii cuprinse în volum se situează pe poziții teoretice și metodologice foarte diferite, implicînd, însă, pe lîngă componenta de bază a demersului analitic rezultate asimilate și din alte orientări, ca plan secundar, în raport cu cel principal, dominant.

În funcție de planul dominant în analiză, deosebit de însemnată ne apare — beneficiînd și de excelentul aport și înțelime teoretică ale studiilor profesorului B. Cazacu — acea orien-

tare ce s-ar putea numi lingvistica-stilistică.

Acestel orientări se circumscriu studiile semnate de prof. univ. dr. I. Tohănescu, Felicia Giurgiu, Ileana Oancea, Ioana Em. Petrescu, Liliana Ionescu-Ruxăndoiu, P. Dumitrașcu, C. Cruțeru, Adriana Iliescu.

Cu efecte de perspectivă pentru cercetarea literară viitoare se profilează orientarea fundamentată pe tezele școlii românești de psiholingvistică ale cărei prestigioase rezultate sînt binecunoscute și care a deschis deja un larg cîmp de cercetare interdisciplinară.

Această orientare este reprezentată în volum de studiile prof. univ. dr. Patiana Slama Cazacu, Cristinei Prelipceanu și Al. Crișan.

Tot o perspectivă modernă, de asemenea bine reprezentată în volum vine dinspre sfera cercetării literare. Impregnat de elemente de istorie literară, studiul academicianului Șerban Cioculescu referitor la schița lui Caragiale Ultima emisiune reprezintă o analiză în care sînt subtil nuanțate efectele intenționate, dar și cele aparent involuntare ale textului caragialian.

Ipostaze ale structurii narative în ampla și complexa creație românească a lui G. Călinescu sînt evidențiate de Corneliu Nistor dintr-o perspectivă nouă, marcată de luminile comparativismului; dintr-un unghi polemic, pe care-l sperăm rodnic, mai ales spre mai bune învățămînte ale manualelor școlare, Pavel

Ruxăndoiu întreprinde un interesant demers analitic asupra baladei Toma Alimoș.

În sfîrșit, poetul Ștefan Augustin Iordănaș realizează acel rar și neașteptat procedeu al autoanalizei — Mistrețul cu colți de argint.

Se dovedește, astfel, rolul fertil al culturii în actul creației care poate face inspirația mai roditoare în ciuda aparentei aproape sterile a unor motive recurente și foarte vechi în literatura universală.

Raportată la un material propus studiului în școli, reprezentînd mari momente ale literaturii naționale, contribuția acestei culegeri de studii este cu totul remarcabilă și prin fundamentarea unor principii de incontestabilă însemnătate în procesul instructiv-educativ. În lumina acestor principii, elevii vor înțelege condițiile și exigențele unei interpretări corecte a textului literar și vor deosebi aportul imaginației originale, autentice în analiză de interpretările corecte, fanteziste ori nefondate.

Cultivarea simțului critic, care înseamnă descoperirea unei căi sigure în înțelegerea și interpretarea operei literare, trebuie să presupună, însă, și conștientizarea și evidențierea „capcanelor”, a modalităților nesigure, chiar dacă acestea din urmă sînt deosebit de tentante, cum se mai întîmplă nu de puține ori, în paginile de critică și de cronică de carte ale multor publicații.

VIOREL I. BOLDUREANU

Efigii culturale

RODICA BUTA,
cercul „Siryx” Institutul de medicină
Timișoara
CEAS DE SEARĂ

Ninge;
rătăcesc triste sălbăticiuni;
Singură moare ziua fosforizând zăpezi.
E ceasul când se pornește vântul clepsidrelor
când, cu frigul pustiului în oase
m-apropii, din nou, de cei pe care i-am
mușcat.

CLIPA

Sint undeva în orașul acesta,
în care se rotesc tramvaie, se schimbă așeze,
aleargă copii cu gura plină de strigăt,
trec oameni cu chip de seară,
uneori vorbind între ei
— toată pantomima.

Aș fi vrut să le spun câte ceva,
pentru că odaia e goală
și pe fereastră intră seara,
să le fac un semn, dar
gestul se cubărește ca o pasăre speriată
în umăr

la urma urmei
totul este știut și-i mult prea trist
ca să se mai lase rostit

PRIETENI FĂRĂ CHIP

În gând mi-au revenit
Zăpezile demult apuse-n noapte...
Casa mi-am ars-o
Și m-am rotit cu fața către vânt.
Din nou, ca fiare infometate,
Drumuri au întors ochii spre mine.

Nu poartă nimeni vina neliniștilor mele.
Nu-mi vindecă nimeni boala de ducă.
Azi-noapte în somn,
Prietenii mei fără chip
Mi-au făcut semn.

INSTANTANEU

Noapte pe cărările lumii;
Ploaia chinându-l pe cel fără casă;
Somnul nepăsătorului;
Mireasa înșelată așteptând în răspintie;
Tristețea clownului sub mască;
În umbră, pasul greu al celui fără pace...

Dimineți la tavă
Ne trezim în noi cu liniștea mare a nopții,
Cu voci și gesturi rupte din tăcerea care
se retrage.

Ne trezim
Și parcă gura pământului respirând prin noi
ne aburește,
Parcă ochiul lui deschis sub rădăcini
ne lacrimăază.
Iată, s-a retras aici tot sufletul pământului,
Lăsând marile întinderi de beton suspendate

SECVENȚE FANARIOTE

În secolul al XVIII-lea marele imperiu al osmanliilor începea să-și simtă sfârșitul. Pe malurile Bosforului era un aer stătut care mirosea a moarte. Sultanii cufundați în plăcerile haremurilor trăiau tot mai rupți de realitate. Intr-un fast orbitor, vizirii acordau audiențe și se lăsau înduplecați doar în fața pungilor cu bani. Întregul Constantinopol se mâna cu un bazar, prin care circulau indivizi în costumații din cele mai ciudate. Iar de vorbit se vorbea în toate limbile pământului. Turcia înceta să mai fie o forță, devenind în schimb un spectacol.

În Țările Române, după moartea Brincoveanului și rămânerea lui Cantemir în Rusia începură să vină grecii din Fanar. În general în „Poveștile lor” e destul de multă tristețe. Oamenii aceștia cu fețe prelungi, cu auzul sensibil la limbile apusului, purtau în suflute o nefericită dorință de mărire. Amețiți de parfumul seraiurilor, de strălucirea cortegiilor sultanilor, de luxul palatelor demnitarilor turci, visau din modestele lor case, tronurile românești. Pașahul le dăruia caftanul și odată cu el Spaima și Teroarea. Căci grecii care peste noapte ajungeau domni nu știau niciodată cât va dura „Fericirea”. Sositii în regiunile noastre au învăluit tradițiile pământului într-un strat de modernitate. Viața curții se dinamizează, dobîndind o tentă mai europeană. Vodă încetează de a fi în exclusivitate un personaj solemn-feudal, devenind dimpotrivă abordabil și plin de culoare. Mavrogheni, de pildă se plimbă uneori într-o caretă trasă de patru cerbi, spre consternarea boierilor care se complac încă în lentoarea butcii. Folosește travestiul călugăresc pentru a controla activitatea preoților din biserici, se împerechează dacă orășenii se zăvorăsc noaptea, încetînd astfel de a fi tentații și capcane pentru hoți. În divan judecă singur, în manieră imperial romană, oferind asistenței (mitropolit, logofăt etc.) adevărate spectacole de gestică barocă. Ion Caragea se lasă deseori furat de plăcerile erosului extraconjugal, ceea ce nu-l împiedică însă să atenționeze cu prezența sa reprezentanțele teatrale ale domniței Ralu, Ipsilanti (autentic „l'esprit de finesse”) dansează grațios și se împărtașește din meniuri franțuzești în timp ce „beizadelele” sale, prin tainice colțuri ale Bucureștilor, o îmbrățișează pe țigăna amoroasă Pitulicea. Figura centrală a curții lui Ipsilanti rămîne totuși Ienăchiță Văcărescu. Natură epicureică, înzestrată cu un adevărat har al petrecerilor cu vin și lăutari, poetul etern îndrăgostit, este un per-

sonaj de dimensiuni europene. La Viena susține dialoguri subtile cu prințul von Kaunitz, impresionează prin maniere pe domnul de Breteuil, ambasadorul Franței, și realmente se amuză de interesul pe care veșmintele sale îl suscită în înalta societate imperială austriacă. Doamnele și domnițele fanariote, cu felurite dispozițiuni sufletești și-au trăit în general viața, în ambianța plăcută a unor încăperi care aminteau intrucitva de saloanele din Apus. Erau încintate să primească oaspeți, să converseze, să profeseze amfitrionatul. Marioara Mavrogheni, e drept că stînd turcește, se întreprinde ore întregi cu rafinata Lady Craven. Se discută despre eros, despre muzică și dans. Seara se cînează în manieră pur europeană, adică la o masă cu piciorare și scaune împrejur (vasele de argint par a fi de proveniență engleză, sfeșnicul de alabastru încrustat cu flori din rubine și smaralde) după care urmează deliciul, de data această oriental al cafelelor și dulcețurilor. Singurul lucru care a contrariat-o pe Lady Craven, probabil obișnuită cu muzica lui Bach și Händel, a fost orchestra doamnei Mavrogheni formată în majoritate din suflători... La „Cișmeaua Roșie”, cu bani proveniți din mărînimia tatălui ei, dar în ultimă instanță, din truda bieților birnici domnița Ralu Caragea a ridicat primul teatru din Țările Române. Pe cortină era zugrăvit Apollo cu lira iar în apropierea scenei se afla o sofa pentru comoditățile lui Vodă. Cînd domnitorul asista la spectacol „pentru a nu înnegri nările Măriei-Sale”, luminările de se erau înlocuite cu lumînări de ceară. Harapi, anume angajați îndeplineau oficiul. În septembrie 1818 s-a reprezentat aici „Italiana în Algeria” de Rossini. Ralu a stat probabil în primele rînduri, fremătînd de emoție în timp ce mai în spate, boieri pîntecoși, cu gîndul la melicuri și ciubuce... se luptau cu-n somn de moarte.

Dacă în Bucureștii secolului al XVIII-lea ar fi fost parcuri ca și Versailles-ul, probabil toată noaptea, pe superbe alei singuratică, s-ar fi plimbat Ecaterina Ipsilanti, soția, domnului Alexandru. Femeia aceasta (prin excepție) avea o ciudată pornire spre asceză și o mistuitoare iubire pentru lună, trăind anticipat melancoliile moderne. În sufletul ei se înfilneau, e adevărat în stare de diluție, Tereza din Avilla și marele Novalis...

Cît de ușor se destrăma însă fericirea fanarioților cînd la curte sosea firmanul de mazilire sau se arăta... Capugiul. Doamna și prințesele tremurau în iatacurile lor, iar Vodă cu

mințea răvășită se întreba unde a greșit. Trimisese doar pungile cu aur la Constantinopol, hrănise lăcomia pașalelor la Dunăre iar pe turcii care rătăceau ocazional prin țară îi tratase cu toată cinstea. Și totuși Sublima Poartă dorea vărsarea de sînge sau în cel mai bun caz confiscarea averilor și exilul. Pesemne sub ochii vizirului ajunsese un denunț ticălos de infidelitate, poate vreun rival trimisese în dar Pașahului pietre prețioase și blănuri de samur sau poate că-n ultimul război „grecul”, ajuns Domn la Dunăre se mișcase prea încet căzînd prizonier la dușman (cazul Grigore al III-lea Ghika).

În septembrie 1777 se îndrepta spre capitala Moldovei un grup de turci avîndu-l în frunte pe capugiul Ahmet. Semnele toamnei erau pretutindeni vizibile și în decorul acesta discret melancolic nedoritul convoi avea în sine ceva care înspăimînta. Umbra neadormită a Brincoveanului le vorbea tuturor celor care vroiau să asculte, că nenorocirea marelui Domn, începuse tot așa, prin apariția inopinată a unor turci. „Pe ceilalți insoțitori ai lui Vodă i-au luat cîhodarii în odaia cafelelor și le-au dat ciubuce. Înăuntru rămăseseră deci singuri singurei Vodă Grigore Ghika și Ahmet Capugiul, străjuți fiind afară la ușa de doi ostași cu puștile încărcate. Cine poate deci ști cum s-au petrecut lucrurile acolo? Tot ce se spune e născocire. Un singur lucru e sigur, că Aga Ahmet l-a omorît pe Grigore Ghika cu mîna lui.

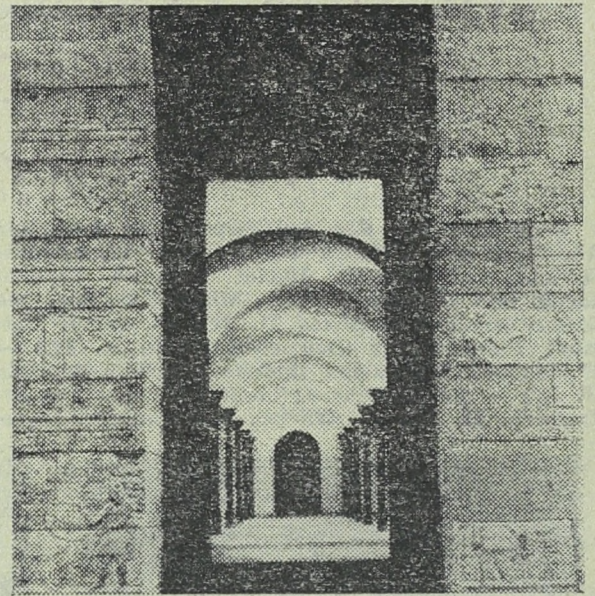
Moldovenii din odaia cafelelor și doftorul grec din camera lui Hafiz au auzit deodată gălgăie, țipete, o scurtă luptă probabil, un horcăit... și gata. Capul lui Ghika n-a fost jupuit. A fost sărat, pus în cutie, și trimis la Stambul. Iar trupul a zăcut jos pe podeaua odăii în care fusese omorît, trei zile întregi.”

Rădvanele fanarioților au dispărut de mult după marginea zării, lăsînd în urma lor aroma unui ciudat parfum. Domnii cu ișlice și anterie solenne, doamnele cu delicate profile bizantine, introducînd la curțile noastre visul, maniera subtilă și zîmbetul duplicitar (de speță diplomatică) ne transformau de fapt Istoria din poem eroic în roman.

MIRCEA PORĂ

Bibliografie: Iorga Nicolae, Istoria Românilor Prin Călători, Ed. Eminescu, București, 1980.

C. Gane, Trecute Vieți de Doamne și Domnițe, vol. II, Junimea, 1972.

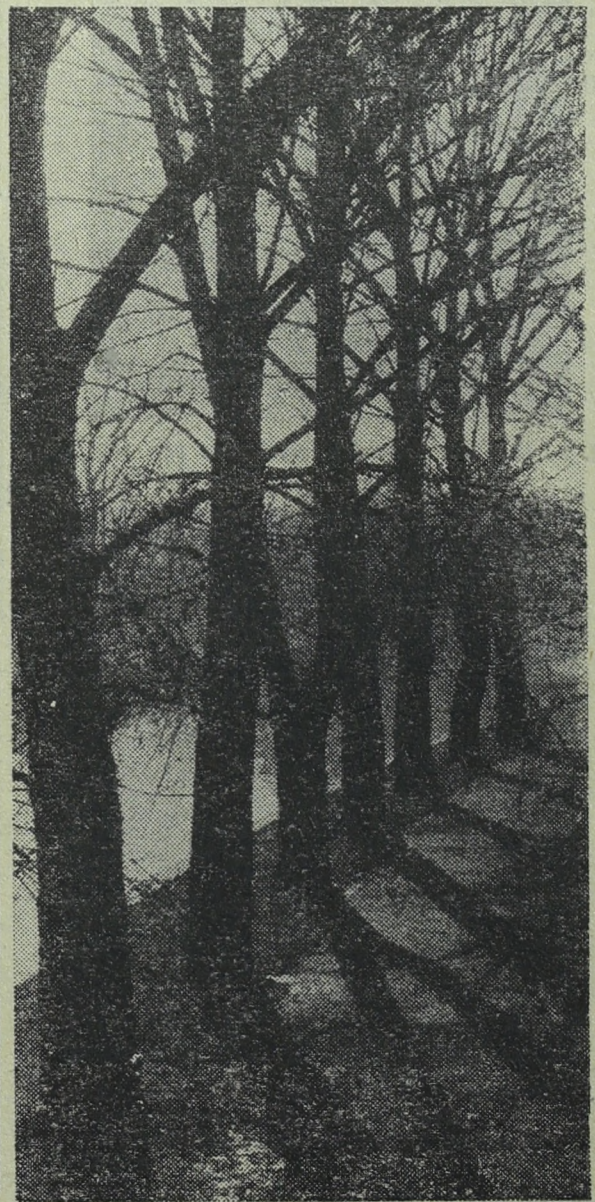

DOR

A duce și aduce griul
din brazdă în gînd,
A frînge și răsfrînge scînteia
oceanului din priviri,
A croi și răscoli pădurea
în toată adîncimea puterii ei,
A muta și strămuta uitarea
în afara mea,
A găsi și regăsi culorile stinse
din condurii legendelor,
A bate și străbate calea
dintre spaima inimii și spaima
norilor,

A robi și dezrobi gingășia
potirelor palide,
A îmbina și dezbinda vorbele
ce urcă spre noi,
A lega și dezlega cablurile
metalice și intime,
A goli și dezgoli adevărul
din pur instinct,
Iată ce trebuie să implinescu
în clipa arsă care mi s-a
hărăzit.

LUMINIȚA MARINA

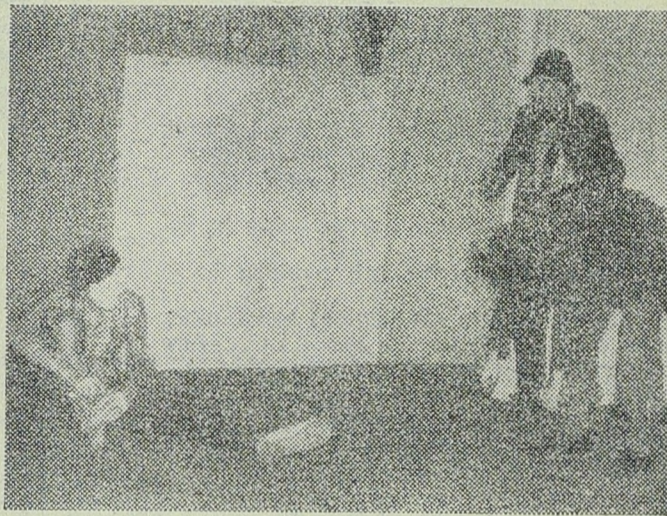
WIE DEM HERRN MOCKINPOTT DAS LEIDEN AUSGETRIEBEN WIRD von Peter Weiss

Sequenzen aus der Aufführung der deutschen Abteilung des „Thalia“-Studios des Temeswarer Studentenkulturhauses. Regie: Helmuth Frauendorfer und Dietmar Zerwes. Mitglieder: Dorothea Ballon (Deutsch-Englisch, II. Jg.) — Engel; Helmuth Frauendorfer (Deutsch-Englisch, II. Jg.) — Mockinpott; Magdalena Bodnar (Englisch-Deutsch, II. Jg.) — der liebe Gott; Melitta Göres (Deutsch-Englisch, II. Jg.) — Wärter, Nebenbuhler, regie-

rende Figur; Herta Marconi (Deutsch-Englisch, II. Jg.) — Frau, Schwester; Karin Thomas (Deutsch-Englisch, I. Jg.) — Arzt; Monika Wendel (Deutsch-Englisch, II. Jg.) — Engel; Norbert Wermescher (Elektrotechnik, I. Jg.) — Advokat, Arbeitgeber, nichtssagender Redner; Dietmar Zerwes (Landwirtschaftsmechanik, II. Jg.) — Wurst; Walter Günther (Mathe-Physik, I. Jg.) — Toneinlagen, Beleuchtung.

1. Ach Herr Wärter ich hab was auf der Bank für einen Advokaten kriegen Sie einen Gulden zum Dank

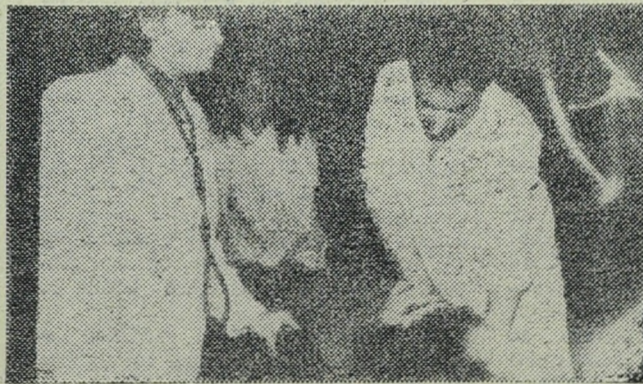
4. Mein Freund hier ein gewisser Herr Mockinpott möchte gern dass ein ehrwürdiger und gelehrter Kopf ihm was Nützliches und Denkwürdiges sage über demselben seine schwierige Lage

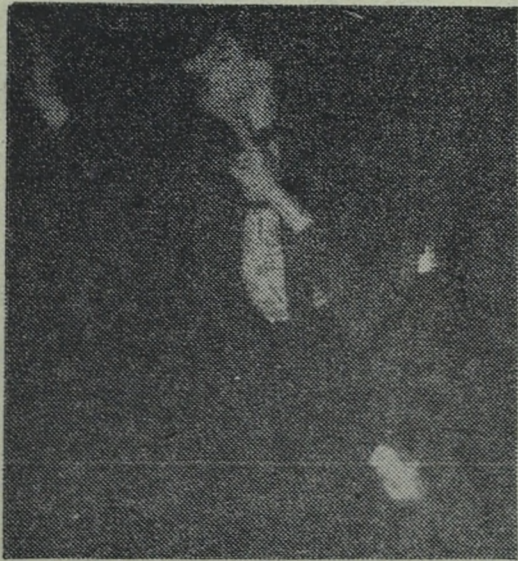
5. Wir können es gar nicht genug betonen wie falsch es wäre jemand zu schonen der uns stört wo wir gewöhnt sind zu wohnen

2. Es war ein Erbstück geschnitzt von einem Meister

6. Herr Kollege unsern ärztlichen Kenntnissen gemäss untersuchen wir mal dies kostbare Gefäss

3. Wenn nicht dann haben sie (die regierenden Figuren) ihren Beruf verfehlt wir selbst haben sie doch schliesslich gewählt

7. Ach Herr Wurst mir ist ganz eigen was ist denn das wieder für ein Leiden

INTERIEUR

blumen u geschenke
verstreut in dem feuchten zimmer
briefe fotos u andere mehr
unterm bett

so liegt man
im schloss der liebe und der versprechen
flüstert zärtlichkeiten ins ohr
der loslegenden geliebten
& die lachanfalle müssen warten
bis 5 min nach dem orgasmus

wenn die geräusche der spülung
wieder wahrgenommen werden
kommt man sich vor wie ein ausgedrückter
zigarrenstummel
reisst das fenster auf

u es entflieht
der eindruck etwas wäre geschehen.

— die vielen kleinen vögelein —
schwirren im kopf
u in ermangelung eines besseren gedankens
kritzelt man comics figuren & schlaue sprüchelein
an die wand

verewigt sich im herzen der frau:
„Nichts ist so schlimm
dass es nicht neu begänne
im Bett wie am Tisch.
Die aber haben kurze Beine
sind wacklig u kierzeln
zwingen dich in die Knie;
Und also empfängst du den Segen.“

(eingekapselt im heizwaggon
träumend auf alten zeitschriften u gedichten
schaukeln wir durch die asche des reiches.
Draussen? was ist das...
kein bild

kein laut
kein wort
das nicht unseren köpfen entsprungen wäre,
wir sind die einzigen lebewesen
auf diesem planeten u überhaupt
im universum zwischen den stahlwänden die uns
einschliessen
& unsere freiheit

das flackernde öllämpchen
in den hülsen der gedanken:

„we stopped in the colonade,
and went on in sunlight, into the hofgarten,
and drank coffe and talked for an hour;
me and my ungratefull compagnon
Vasco James.“

totu-i o irosire
sagt er

tot ce faci
u jenseits der wände das sinnlose treiben
— wollte ich hinzufügen)

doch da war ein ruck
und unsere schatten schwebten nach draussen.

Geschichte mit Käfern

Es leben eine Art Käfer in meinem Haus
Die gehen ohne Schlüssel ein und aus
Sie haben viele kurze braune Beine
Und manche haben unterm dicken Bauch auch keine
Ihr Gehen macht ein knisterndes Geräusch
Und ist ein Kriechen wenn ich mich nicht täusch
Sie kriechen über Tische Betten Wände
Ihr Kriechen nimmt in meinem Haus kein Ende
Auch auf der Strasse wenn ich gehe seh ich sie
Sie kriechen an mir hoch bis an die Knie
Sie kriechen durch die ganze Stadt zu Fuss
Weil man in der Strassenbahn bezahlen muss
Wenn ich mich halte kriechen sie mir auf die Hand
Wenn ich was denke knistern sie mir im Verstand
Wenn ich was sehe drücken sie mir schwer auf mein Geschas
Und lachen weil ich mir die Sicht verbau
Wenn ich was schreiben will kriecht mir ein Käfertier
Auf die rechte Ecke auf mein Schreibpapier
Und sagt da schreib mir für das Passamt ein Gesuch
Nicht schreib schon wieder so ein dummes Buch
Da kommt ein junges Käferkind zum Käfertier
Und setzt sich mitten auf das weisse Schreibpapier
Da sagt das Käfertier man kriecht nie in die Mitte
Man bleibt das ist bei uns so Sitte
Unauffällig knisternd hier am Rand
Denn wenn man auffällt darf man nicht mehr aus dem Land
Und hier gibts nichts zum Trinken nichts zum Essen
Als Minderheit wird man genannt und gleich vergessen
Ich seh das Käfertier zur Türe laufen
Es ruft ich geh mir jetzt zwei grosse Koffer kaufen
Ich nehm mir Feder mit und Messer die nicht rosten
Weil die dort drüben sehr viel kosten
Ich kauf mir noch ein Speise- und Kaffeeservice
Ein deutscher Zahnarzt repariert mir das Gebiss
Und wenn ich ankomm wohn ich eine Zeit im Lager
Und wenn es geht dann zieh ich um zu meinem Schwager
Egal wies kommt es wird schon gehn
In ein paar Jahren wirst dus selber seh
Der Käfer kriecht hinaus durchs Schlüsselloch
Am Tischbein nagt ich seh es noch
Still knisternd vor sich hin das Käferkind

Ich frag mich was das wohl für Käfer sind
Und nehm das grosse Lexikon zur Hand
Ich schiage nach im zweiten und im dritten Band
Im Lexikon heissen die Käfer Küchenschaben
Und im Banat heissen die Käfer Schwaben

Redaktion der Seite: Helmuth Frauendorfer

Die Fortsetzung der Folge
„Deutsche Literatur aus
Rumänien. Ein Rückblick“

wird in der nächsten Aus-
gabe, nach der Sonderaus-
gabe Literatur erscheinen.

SCIENCE-FICTION

DORIN DAVIDEANU

ÎN PĂDURE, SCENA

Coloane de raze solare pătrund prin frunzișul pădurii, pătrund cu lumină poteca netedă, șerpuită. Pe poteca înaintez eu, Lupul Titular. Alături, la câțiva pași, dincolo de peretele de sticlă incasabilă, zeci de copii mă privesc cu ochii mari, curioși. În spatele lor, plictisiți, părinții. După a doua cotitură e Casa Bunicii. Peste zece minute o voi minca pe Scufița Roșie. E momentul cel mai neplăcut al muncii mele. Mai neplăcut chiar decât momentul când Vinătorul îmi despacă burta cu cuțitul. Știu că după spectacol voi fi cusut, lipit, reparat. Arta cere sacrificii.

Martii joc în „Lupul cel năzdrăvan”; miercuri, în „Lupul moralist”; joi îl înlocuiesc pe urs în... „Lupul păcălit de vulpe”; vineri — „Capra cu trei iezi”; sâmbătă — „Cei trei purceluși”. Duminică joc în „Scufița Roșie”. Iar luni e ziua mea liberă.

Încerc să o înghit pe Scufița Roșie fără să îi fac vreun rău, știind că vinătorul o va scoate peste câteva minute. Odată am propus modificarea scenei, ziceam ca eu să mă apropiu de fetiță, deodată împlinzit, ea să mă mîngie pe ceafă, iar eu să dau, eventual, din coadă. Regizorul mi-a răspuns să-mi văd de treabă. Din privirea lui am ghicit că șansele mele de a-l juca pe Colț Alb scăzuseră considerabil.

Sînt un personaj negativ, Infricoșător. Sînt foarte urit, cred. Ochii mei sînt răi. Dar toate au o limită. De ce să o mînc pe Scufița Roșie?! Eventual, l-aș putea minca pe Vinător! Mi-ar face chiar plăcere. Și lui îi face plăcere să mă despice cu cuțitul în fiecare duminică.

Fie ce-o fi, Mă apropiu de Scufița Roșie și mă așez liniștit pe labele dinapoi. O privesc în ochi. E nedumerită. Nu s-a speriat. Cred că în curînd îmi va zîmbi.

Dar apare Vinătorul. Vrea să salveze scena. O îmbrînțește la o parte pe scufița roșie și înalță cuțitul. Zvînesc. Îl înșfac de gît. Cade. Îl sfîșii. Colții mei înlînesc metalul. O flamă îi izbucnește din rană și i se întinde pe piept. Hainele îi ard în câteva clipe și în mijlocul poienii rămîne doar metalul înegrit.

Carierea mea de Lup Titular a luat sfîrșit, știu. Nu-mi pare rău. Copiii m-au privit și cred că ei mi-au înțeles răzvrătirea. Nu vor uita. Iar eu... eu voi fi de mîine lupul 3 din rîndul 6 al haitei din „Colț alb”. În timpul scenelor lungi voi juca șah telepatic cu lupul 4 din rîndul 12, iar în ziua mea liberă voi merge, probabil, la teatru.

THEODOR DANCIU

PAGINĂ DE JURNAL

Delphi, a opta lună nouă.

Astăzi am devenit major. Bacchus, tatăl meu, mi-a arătat pentru prima oară laboratorul secret (sînt major de-acum, nu?). Așteptam de foarte mult timp această vizită și mă pusesem în gardă pentru orice surpriză, dar am rămas în prag de decepționat. Acest ultrasecret nu se deosebea cu nimic de celelalte laboratoare de cercetări, ba aș putea spune că avea mai puține display-uri (criteriu universal după care apreciam gradul lor de utilitate).

În mijloc avea bazinul elipsoidal pentru animale de experiență, iar în jur aceleași mese de disecție, microscop, culturi de țesături și așa mai departe. Părea mai curînd un laborator de biologie celulară. Dar ce rost mai avea enormul bazin din centru? Probabil chiar în el se afla răspunsul și, într-adevăr, parcă ghicindu-mi gîndul, o săgeată cenușie despica suprafața, descrise o voltă elegantă prin aer și dispăru din nou în unde. Mi-am apropiat de marginea bazinului și am privit cu atenție umbra care se strecura rapid printre cele câteva perechi de leneși lamartini. Cu toate că mă specializasem în biologie marină, nu puteam recunoaște acest straniu animal.

Avea cam trei metri lungime și aspectul unui fus arcuit. Mișcările sigure și elegante trădau forță și o deplină stăpînire de sine.

Capul avea un bot ușor turtit și se continua direct cu corpul suplu, propulsat de o coadă puternică.

Tata a fluierat. Imediat ființa cenușie a scos capul din apă, emițînd sunete ascuțite. De sub fruntea ușor bombată ne priveau doi ochi mari, scăpărînd de inteligență. Așa cum stătea cu botul deschis, părea că zîmbește ștrengărește.

— Iată cel mai perfecționat ajutor al lucrătorilor marini, spuse tata. Îndeplinește cu succes orice misiune, de la explorări submarine pînă la pescuit. Cine ar fi crezut că vom ajunge aici, plecînd de la lamartini?!

Atunci am înțeles rostul acestui laborator secret. De ce în bazin, alături de splendorul animal, se zăreau greii lamartini, dintre care unii păreau mai vioi și mai zvelți.

Privind cu atenție, am putut urmări întreaga experiență. Animalele din bazin jașonau chiar drumul pe care se ajunsese la specimenul acela.

— Și cum se va numi noul membru al faunei? am întrebat.

— Nu ne-am hotărît încă, dar cred că, în cinstea orașului nostru, îi vom spune delphin!

Oare cite mii de ani ar fi trebuit să reziste foaia de oricalc pentru ca această pagină de jurnal să ajungă sub ochii noștri?

DANUȚ UNGUREANU

OAMENII

Oamenii-păsări năvăliseră pe neașteptate în viața lor în zorii tenebroși ai unei zile mohorîte de toamnă. Ploua așa cum e mai rău, cu picături mărunte și reci și oamenii, cei mai mulți, își rumegau din mers propriile lor probleme fără să mai aibă vreme să-și îndrepte privirile spre cer. Astfel că, primul contact cu oamenii-păsări, cel vizual, l-au realizat meteorologii și visătorii. Aceștia din urmă luau totul ca pe ceva firesc și în curînd editurile fură pur și simplu asaltate de un nou val de poezie și de poezii în ale căror creații motivul oamenilor-păsări revenea obsedant. Ce-i drept, oamenii-păsări se roteau deja de mai bine de o săptămînă acum pe cerul înseninat dintr-o dată ca prin miracol și oamenii-oameni care-i priveau de jos cu palma făcută streășină, uneori cărînd de prin case scaune, lunete și aparate de fotografiat, lăsară la o parte panica.

Bogăția cromatică a semenilor lor înaripați și măiestria desăvîrșită cu care evoluau la mai bine de o mie de metri altitudine le tăia respirația, ochii lăcrimau în efortul de a sesiza detalii cît mai multe și mai insolite, gîturile înțepeneau în nemișcarea lor de ore. Curiozitatea, la început firească, față de evenimentul secolului deveni, încetul cu încetul, o boală, o epidemie, un cataclism.

Oamenii nu mai făceau altceva de la răsăritul și pînă la apusul soarelui decît să privească cerul, uimitor de curat în această perioadă a anului. Uneori petreceau afară și nopțile pentru a asculta foșnetul ca o muzică sublimă făcut de aripile zburătorilor despre care și un copil își putea spune acum că vin dintr-o altă lume siderală, că au străbătut spațiul închistați în propria lor secreție pietrificată luînd aspectul unor meteoriți, că toate științele lor se bazează pe culori și foșnet, iar știința supremă le este zborul. În curînd, porțile fabricilor se închiseseră din lipsă de lucrători, circulația deveni un proces prin excelență aleator, viața spirituală a celor de jos începu o nouă epocă, aceea a zborului. Nu se mai asculta altfel de muzică decît cea a aripilor irizate ale oamenilor-păsări, oric publicație oferea ultimele informații însoțite de fotografii de o excepțională calitate ale oamenilor-păsări. Fu inaugurat un congres al fanilor oamenilor-păsări.

Se lansară sloganuri. Se formară tabere. Și mereu, mereu, oamenii-oameni reveniră pe vechile lor locuri pentru a-și îndrepta privirile spre cerul tot mai senin. Dar oamenii-păsări se roteau acolo sus, sus, în cercuri largi, amețitoare, fără să aibă habar de toate acestea, fără să coboare vreodată pe pămîntul semenilor fără aripi. Ei aveau cerul acesta albastru, cum nu mai văzuseră nicăieri în nici o galaxie întîlnită în cale și aveau să-și reia drumul prin spațiu de îndată ce-i vor fi terminat de savurat culoarea neprețuită.

SILVIU GENESCU

PESCĂRUȘII

Leonard mergea acum chiar lingă mine. Îi atingeam umărul simțîndu-i mușchii bine formați. Am scos pachetul de țigări din buzunarul șortului, dar înainte de a i le întinde mi-am dat seama că erau umede. Una mi se rupse între degete.

— Ar trebui să le pui la uscat, observă. Hidroavionul vine de-abia joi.

Furtuna fusese îngrozitoare. Mărturie ale salvății ei întîlneam la tot pasul. Ancoraje rupte zăceau cam peste tot, lucitoare și răsucite ca niște șerpi cuprinși de amorțeală. Cablurile metalice erau încă ude și lunecoase, cu sirme ieșind ascuțite pe la capetele rupte. Leonard se zgîriase cu un asemenea cablu. Pe gleznă, sîngele-i picura din tăieturi paralele care-l usturau teribil, după cum îmi spusese. Semănau cu urme de gheare făcute de un animal mic de la care nu te așteptai la agresivitate. Îmi păreau niște răni perfide.

— S-a zis cu stația.

Pe cealaltă parte a atolului era echipa „Oscar” la care voiam să ajungem. Simțeam Soarele ca pe un foc apropiat. Stînci mari se împotriveau acum privirilor noastre, înaintînd întunecoase în ocean. Valurile se fărîmîtau pe lingă ele cu un pleznit sec. De după stînci ceva lucea, o suprafață metalică pe care Soarele și apa șiroiau. Ne-am apropiat în fugă. Părea un avion care amerizase și se zdrobise de stîncile de pe mal. Aveam două trape coborîte și oceanul năvălea în interior cu un zgomet de apă turnată într-o găleată. Printr-un fel de parbriz — spart — se vedea în interior. Tabloul de bord avea o organizare stranie, care nu semăna cu nimic văzut de mine anterior. Leonard nu se osteni să privească prin parbriz sau să intre prin trape.

— Au abandonat-o repede, rosti, privind de pe

mal. Azi noapte s-a întîmplat blestemăția asta.

— De unde crezi că vine? i-am spus, evitînd câteva bucăți de metal ce se vedeau de sub valuri.

— Nu-mi amintesc să fi lansat ai noștri așa ceva... Se pare că echipajul se află pe atol. Poate chiar acum sîntem priviți. Se uită înspre cocotieri încercînd să surprindă vreo mișcare, dar întîlni doar încremenirea neagră a junglei. Trebuie să fi fost un fel de șalupă, sau cam așa ceva, adăugă întorcîndu-se spre mine. Dădeam ocol carcasei joase descoperind spărturi sau porțiuni de metal boțit de impactul cu stîncile. Am privit apoi oceanul și toată întinderea aceea de apă mi s-a părut o pereche de ochi albaștri care mă priveau fix. Rece. Leonard îmi făcu semn cu mina.

— Hai să mergem spre „Oscar”! și apoi izbucni: Doamne, pe tine nu te-a ars soarele?

Pe cei din echipa „Oscar” i-am întîlnit în casă, adunați în aceeași cameră, fumînd. Afară erau împrăștiată lăzi de lemn sparte și fragmente de obiecte. I-am întrebat ce s-a întîmplat, nu-mi explicam

delăsarea lor, afară erau o mie și unu de lucruri care trebuiau adunate și reparate. Leonard ceru o țigară. I se întînse un pachet. Marc se aplecă spre mine.

— Am pierdut orice contact radio.

— De ce n-ai reparat antena pînă acum...

— Nu-i vorba de antenă. Ceilalți priveau tăcuți înspre ocean. Aparatura funcționează perfect, dar nu auzim decît zgometul de fond al Soarelui. Pe banda de 21 cm.

Mă simțeam ca și cum urma să mi se comunice că sufeream de o maladie incurabilă și medicului îi venea greu să-și aleagă cuvintele.

— Și mai e ceva. Soarele ăsta nu pulsează din douăzeci în douăzeci de minute. S-ar zice că e o altă stea din aceeași clasă cu Soarele...

M-am dus la fereastră, apăsă de greutatea unui adevăr care începuse să mi se contureze în minte. Priveam oceanul, fiecare val care-mi năvălea în priviri, fără să-mi pot imagina Europa sau Asia dincolo de el. Marc veni lingă mine și i-am auzit vorbele aproape:

— Nu ne mai bălăcim în Pacific, bătrîne... Trebuie să accepți asta.

Nu spusese cuvintele ezitînd. Parcă le-ar fi citit de undeva.

— Păsările alea au știut, am rostit. Pescărușii au plecat de ieri de pe atol. Îi văzusem în cîrduri mari, zbătîndu-se în văzduh ca niște foi aibe aruncate din avion. Plecaseră spre larg.

Ne-am întors spre ceilalți. Leonard le povestise despre epava abandonată între stînci. Aduseseră câteva carabine din magazie, iar buzunarele urmau conturul unor cutii cu cartușe.

— Probabil că vom avea musafiri, îngăimă Leonard înfruntînd privirea lui Marc. Își luase o carabină și o ștergea cu mișcări largi. Marc era la un pas de el, acoperindu-l cu umbra.

— Nu te grăbi, rosti, și mai ales nu te grăbi să pui mina pe armă.

— FLACĂRA PASIUNII —

CERCUL DE SPEOLOGIE ARHEOLOGICĂ AL MUZEULUI DE CARANSEBES

„Scopul nostru principal este crearea unui repertoriu arheologic general al peșterilor cu urme de locuire din județul Caraș-Severin, cea mai bogată zonă carstică din țară“.

Scurt istoric al cercetărilor speologice din carstul bănățean

- Primele cercetări arheologice sînt efectuate de clujeanul ERNŐ BALOGH între anii 1936—1939 în peșterile Popovăț, Cerbului și Cuptoru Porcului din Valea Carașovei;
- În cadrul cercetărilor complexe legate de construirea barajului de la Porțile de Fier (deceniile al șaselea și al șaptelea) se investighează peșterile din zona Clisurii Dunării;
- După anul 1950 începe studiul minuțios a Peșterii Hoților de la Băile Herculane. Cercetările au fost conduse de reputatul academician C. S. Nicolaescu-Plopșor și au durat pînă în 1974;
- În 1972 G. Lazarovici de la Muzeul de istorie a Transilvaniei organizează o descindere în scopuri științifice în Cheile Nerei;
- Tot în deceniile de după 1950 peșterile din județul Caraș-Severin au fost cercetate din punct de vedere paleontologic și biospeologic de către institutele de specialitate din București și Cluj-Napoca, precum și de cluburile „Exploratorii” (Reșița), „Focul viu” (București), „Speo-Timiș” și „Cristal” (ambele Timișoara);
- Anul 1974 marchează începutul activității de cercetare speologică a Muzeului din Caransebeș. Prima ieșire se desfășoară în Valea Carașului;
- Studiul sistematic al văilor și peșterilor județului Caraș-Severin începe din anul 1976. Perioadice cercetări în teren și „expediții arheologice” (de mai lungă durată) sînt efectuate de un grup de entuziaști — aceiași care în 1981 vor da naștere cercului de arheologie speologică —, sub conducerea lui RICHARD PETROVSZKY de la muzeul caransebeșean.

JURNAL DE EXPEDIȚIE

30 aprilie 1981.

Ploaie. Ploaie persistentă, de toamnă, amestecată cu un abur ce vine parcă din respirația fiecărei plante. Verdele jaged, de-abia născut, cedează atmosferei autumnale. Și totul e gri și mohorit. Chiar și oamenii.

Ne mișcăm unul după altul, greoi, în șir, tălpile se dezlipesc tot mai greu de pământul lutos, acum imobilizat cu apă. Din veselia pornirii la drum, debordantă, n-a mai rămas decât un crîmpei de ironie înțepată de frig și umezeală: nu mai găsește călăuza drumul...

În stînga se întinde un platou deluros, cu picuri de copaci ici-colo și stîni aruncate neglijent pe pantele mai line. Iar în dreapta, la numai cîțiva pași, Valea Carașului, un abrupt ce se pierde printr-o apă către un riu doar întuit, la cîteva zeci de metri sub nivelul nostru. De la un orizont la altul — meandrele văii săpată în pereții cenuși de calcar, pe alocuri acoperiți de o vegetație „sinucigașă”, iar în altete răzînd vertical pe zeci de metri ca niște săgeți petrificate, în luptă cu gravitația.

Privirea, obosită, zace însă cu obstinație ajunătă asupra bocancilor. Într-un târziu, ne oprim. Memoria cîtorva începe să recunoască locurile: un arbore singuratec, un capăt de stîncă pe care, ehe, a căzut victimă o viperă la fosta întîlnire cu „Viperkiller”-ul (Richard, Petrovszky, călăuza noastră) și, în sfîrșit, un capăt de potecă — prețioasă denumire în pustietatea asta — ce se pierde după numai cîțiva pași de coborîș vertiginos. Încercăm. Rucacii grei, plini de echipament arheologic și nu numai, îngreunează mișcările și fiecare pas implică riscul unei prăbușiri. Încă un sfert de oră pe firul pantei și apoi poteca cotește la stînga, încă puțin, ocolim un colț de stîncă ca un dinte în carnea văii și, din față, ne în-

țimpina o gură neagră, căscată parcă să înghite vîntul... E Peștera Țapului, prima dintre cele trei peșteri aflate la distanță de numai cîțiva metri una de cealaltă și care, într-un trecut imemorabil, formau probabil un singur sistem, mult mai complicat, de galerii. A doua, cu intrarea cit o „gaură de șarpe” și de aceea multă vreme ignorată de cercetători, este una dintre cele mai frumoase bijuterii pe care natura, în speșă apa, le-au creat în acest colț de țară din Munții Banatului — Peștera Speo-Sport. Iar puțin mai departe o a treia intrare se deschide în masivul de stîncă și prin ea pătrundem, de-a bușilea, cu răsufierea tăiată din cauza poverii, pînă cînd, dintr-o dată, perspectiva se lărgește și pășim într-o altă galerie, cu o largă deschidere, din păcate inaccesibilă din exterior, deasupra prăpastiei. Aceasta este Peștera Omului.

În fundul acestei peșteri complet uscate, cu sol sfîrîmicios — semn nepieritor al generațiilor de capre ce și-au găsit adăpost aici —, ne înghetăm „cartierul general”, adică saci de dormit așternuți pe jos și lămpi cu carbid fixate în firide pentru iluminare.

La intrare facem un foc și în scurtă vreme un fum inecăcios și dens inundă sala mare a peșterii punînd sub semnul întrebării o noapte ce se voia cu somn. Mincăm. Veselia reînvie. Cu tot pitorescul situației. Și apoi ne apucăm de treabă. Sub conducerea inimosului și veșnic exuberantului Richard Petrovszky, conducătorul primului cerc de arheologie speologică din țară, și a confratelui său, arheologul Petru Rogoza, se delimitează conturul viitoarei săpături. Un ochi ager, format în a recunoaște istoria în toate ipostaziile ei materiale, poate descoperi din loc în loc, printre bolovanii împrăștiți ca pe terenul de sabat al unor ne-

știute vrăjitoare, mici fragmente ceramice ce stau memorie unor grupuri umane refugiate și adăpostite de acest colț jerit de natură. Aici istoria s-a desfurat pare-se pe alte coordonate temporale. Tempus edax rerum a lăsat în aceste peșteri, ale căror memorie este mai lungă și adăpostește în veacuri de liniște și tihnă crimpele ale unor vieți ce-au fost demult, semne ce se dezvăluie în fața celui pasionat să le deslușească taina.

Strat după strat pămîntul e dat la o parte, o cultură dezvelește pe alta, iar la lumina lanternelor și a lămpilor cu carbid ies la iveală noi și noi fragmente arheologice interesante: un inel feudal, apoi o agrafă purtînd patina secolelor (sau a mileniilor), cîteva cure de fier și ace de bronz și multe, multe cioburi de vase ceramice.

Simultan cu săpăturile, sub îndrumarea topografului P.P. Marian se cartografiază peștera (cu indicarea exactă a săpăturilor și sondajelor efectuate), iar fotografii trupe, studentul Veres Ludovic, immortalizează pe peliculă momentele cele mai interesante ale „înaintării” în trecut.

La toate aceste acțiuni iau parte și cei cîțiva studenți îndrăgostiți de arheologie, paleontologie și speologie, îndrăgostiți de natura și de preistoria acestor locuri. Și îi numesc, în semn de recunoaștere a marilor pasiuni, pe Mariana Adamescu, Alfred Frank, Victor Irlweg, Mircea Benec, Ilie Marta, Carmen Emrich și Sorin Petrescu.

Încet, încet, seara pătrunde prin gura peșterii. Ca la un semn abandonăm orice activitate și ne strîngem în jurul focului...

...Oboseala unei zile. Și satisfacția enormă a unor căutări împlinite. Somnul vine firesc.

HARALD ZIMMERMAN
(Continuare în numărul viitor)

Cercul de biostructură al Casei de cultură a studenților

În cadrul Casei de cultură a studenților își desfășoară activitatea de aproape trei ani cercul de biostructură. Ședințele sale au fost onorate pe rînd de cîțiva reprezentanți prestigioși ai biologiei, biofizicii, chimiei și filozofiei timișorene, iar pe lîngă aceștia un număr variabil de studenți, adesea de o diversitate incredibilă de specialități, a oscilat de la o ședință la alta parcă în virtutea dialecticii care celebrează în acest cerc.

Indiferent, însă, care ar fi rezultatele „prezenței”, ședințele cercului sînt la fel de fierbinți. Este ca o apă care fierbe la aceeași temperatură, indiferent de presiune. Are ceva paradoxal: este viu.

Datorită acestui grup restrîns de inițiați care duc treaba lucrărilor: stud. Leca Radu, anul IV, M.G., — președintele cercului, prof. dr. Zeno Simon — îndrumător științific, împreună cu dr. Aftina Tosici și dr. Gheorghe Mihalaș, titlul de cerc îi este foarte adecvat, dar cum... „totul se transformă”, el tinde să devină un plan nemărginit. Procesul este lent, dar se lucrează. Se lucrează și pe hîrtie și în laboratoare. Unul american, cel al prof. Porter, se pare că a confirmat ideea românească de biostructură, iar aici, la Timișoara, se așteaptă ca nu peste foarte mult timp să se consolideze definitiv bazele teoretice ale unei noi optici de cercetare biologică.

Teoria generatoare este TEORIA GENERALĂ A SISTEMELOR: o teorie-consecință a materialismului dialectic, adoptată cu succes și în matematică, cibernetică și fizică. Amintesc în treacăt doar de contribuțiile prestigiosului

om de știință român N. I. Pallas.

Ideea, de noutate mondială, a fost lansată și dezvoltată pînă la o anumită limită de academicianul Eugen Măkovski, iar cercul de biostructură, avînd în rîndurile lui membri care au colaborat și colaborează în continuare cu cercetătorul, poate fi considerat drept un colectiv care se străduiește să desăvîrșască inițiativa acestuia.

Faza actuală este de dezbateri a problemelor filozofice. Se încearcă introducerea unui nou sistem epistemologic operant superior în domeniul biologiei față de cel actual, ceea ce se răsfrînge automat și asupra metodologiei științifice de cercetare a domeniului.

Lumina actualilor dezbateri este filozofia științei. După ce se vor fi sintetizat ideile principale și principiale, inevitabil principiile noii metode, atunci filozofii se vor retrage din arenă și vor ceda locul biologilor. Va fi nevoie de foarte mulți biologi care să aplice și să meargă apoi mai departe către aceleași obiective ca și cele ale biologiei actuale.

Constant, m-am străduit pînă să mă exprim limpede și moderat pentru a nu tensiona sau alerta pe nimeni, deși pentru biologi ar fi cazul. În acest cerc se coace ceva. Tinerii acestui cerc sînt convinși că în miinile lor se află declanșatorul unei noi revoluții în biologie și chiar numai pentru asta (dacă nu ar avea și argumente) ar merita de pe acum mult mai multă atenție din partea specialiștilor — cel puțin din cea sacră curiozitate omenească.

MARCEL CHELBA

În Peștera Speo-Sport

LEX

POVESTE CU UN „TAXI-PAR“

Intrebându-l pe colaboratorul nostru, tovarășul procuror Constantin Popa, ce sfaturi poate da acelora care folosesc taximetre de ocazie, de care, după cum se știe, Complexul Studențesc nu duce lipsă, dinșul ne-a relatat următoarea istorioară adevărată, pasionantă prin modul de înăunțuire a epicului său, dar plină de tîlc.

Ea e și un avertisment pentru studenții-posesori de autoturisme, care ar fi tentați să încerce aventura unui astfel de experiment.

— „Boroș Ioan, proprietarul autoturismului 3-TM-6056, este un om cinstit. Dar el s-a gândit că nu ar fi rău să-și „completeze“ veniturile făcînd pe taximetristul cu mașina personală. Adică, „taxi-par“. Zis și făcut. În seara de 18 septembrie 1981 s-a postat în așteptare de clienți la Gara de Nord din Timișoara.

Cu puțin timp în urmă, într-una din după-amiezele lui august 1981, Muschong Carol era pus în libertate în urma grațierii dispuse prin Decret prezidențial nr. 189/20-08-1981, neînțelegînd nimic din scopul și înaltul umanism al actului de grațiere. În ziua de 18 septembrie 1981 s-a înfîlțit cu Curteanu Ioan, acesta, la rîndul lui, eliberat condiționat din penitenciar prin februarie 1981, înainte de executarea integrală a pedepsei. Nici el nu-și bate capul cu vreo ocupație. Munca nu-i de el. El are alte planuri. Și, în consecință, îi plasează lui Muschong un „pont“ vîndut de un altul în penitenciar: o bătrînă din Arad are bijuterii și se intră ușor în casa ei, așa că ar fi bine... Muschong nu ezită și acceptă propunerea.

Toate bune, dar... cu ce să se deplaseze la Arad? Trenul, autobuzul, nu le asigură independența necesară. Și-atunci? Un autoturism ar fi ideal. De unde, însă? Și-atunci apare IDEEA: să fure o mașină. Cum?

De aici încolo, faptele se înlanțuiesc. Curteanu și Muschong se duc la gară, și-l găsec pe Boroș „taxi-par de ocazie“ care fără nici o ezitare, se oferă să-i transporte. Contra cost, evident, lucru cu care Curteanu și Muschong sînt de acord. Pleacă toți cu autoturismul condus de Boroș pe Calea Lipovei. Era seară. Ajung pe o străduță întunecoasă. Acolo cer șoferului să oprească. Acesta se supune, că doar... „clientul nostru, stăpînul nostru“.

Muschong este plasat pe scaunul din dreapta șoferului. S-a înțeles fără vorbe cu Curteanu. O lovitură de pumn scurtă și puternică în plezul lui Boroș îl trimite pe acesta

în lumea viselor. Imediat, Curteanu îl trage pe bancheta din spate și-l imobilizează. Muschong trece la volan. Nu are permis de conducere, dar ce mai contează un „fleaș“ ca acesta?!

Pleacă spre Lipova. După ce trec de Ghiroda, „eroii“ noștri îl abandonează în cîmp, pe un drum de țară, pe Boroș Ioan, nenorocosul „taxi-par“.

De aici încolo, însă, norocul îi părăsește, firesc și pe cei doi. La Arad, unde ajung noaptea, nu le reușește lovitura, planificata victimă, plină de bijuterii, refuzînd să-i primească în casă. Altfel...

La Arad, Muschong se ceartă cu Curteanu și, după ce revine în Timișoara, pleacă

spre Sibiu, făcînd el, de data aceasta, pe „taxi-par-ul“: doi cunoscuți îl rugaseră să-i ducă la Piatra-Neamț, contra unei sume de bani care-i făcea cu ochiul lui Muschong. Lîngă Sibiu, însă, nepriceperea lui Muschong în ale volanului își spune cuvîntul: intră în coliziune cu alt autovehicul, ceva... mai mare, apoi „tradiționalul“ pom și, la urmă autoturismul lui Boroș Ioan — făcut zob și cu motorul „gripat“. Ocupanții lui au scăpat teferi, dar, ce păcat, a intervenit miliția și ne-a împiedicat să urmărim și alte aventuri ale lui Curteanu and Muschong Co. Cel puțin vreo 5 ani.“

a consemnat
CRISTIAN D.

TOP

Iată-ne la finele întrecerii în tre căminele și cantinele complexului studențesc. O competiție derulată pe parcursul a 6 etape, o competiție vizînd buna organizare a căminelor, gradul de curățenie, diversitatea acțiunilor organizate de către Comitetele studențești de cămine și cantine. O competiție cu numeroase schimbări de situație, de clasament, cu emoții ale participanților, cu mobilizări pentru realizarea unor activități foarte apreciate de studenți.

Ne vom rezuma a face câteva aprecieri scurte asupra citorva cămine studențești situate pe locuri dintre cele mai diverse. Dar mai întîi clasamentul final al competiției:

CĂMINE STUDENȚEȘTI

Locul I: Căminele 19 C și 2 MV (50,90); Locul II: Căminele 20 C și 22 C (50,30); Locul III: Căminele 13 C și 1 MV (50,20). Pe celelalte locuri s-au clasat în ordine căminele: 4, 15 C (50,00); 5, 11 C și 21 C (49,80); 6, 8 C (29,60); 7, 9 C și 12 C (49,40); 8, 4 C (49,25); 9, 14 C (49,10); 10, 17 C și 16 C (49,00); 11, 7 C (48,75); 12, 19 TCM (48,00); 13, 18 C (47,50); 14, 1 C și 2 C (47,30); 15, 10 C (47,10).

CANTINE STUDENȚEȘTI

Locul I: Cantina 1 C (49,10); Locul II: Cantinele 2 MV și U (49,00); Locul III: Cantina 4 (48,90). Cantina 3 Expres a realizat un punctaj de 48,75. Ce spun cifrele clasamentului final? Că noua cîștigătoare este o veche prezență în fruntea topului, cămin care a condus cu autoritate în competiție, grație bunei organizării a comitetului de cămin, a acțiunilor diverse și interesante desfășurate aici, datorită intensei vieți de cămin. Și, nu în ultimă instanță, datorită curățeniei și disciplinei din cămin. Un cămin care cîștigă a treia oară consecutiv și care merită toate felicitările noastre.

Pe același loc, o apariție neașteptată dar meritată, căminul 2 MV cu prezență constantă bună, cu o bună organizare dovedind faptul că și băieții pot să fie gospodari dintre cei mai buni.

Pe ultimele locuri trei cămine, cîndva fruntașe în ierarhia complexului dar care, la această oră, sînt ale nimănui, sau, mai bine zis, sînt la îndemîna tuturor. Fără îndoială, acest clasament va fi un bun prilej de meditație pentru factorii responsabili implicați în activitatea din cămine.

La cantine, în frunte o cantină mare care însă reușește să satisfacă cererile studenților și dovedește o bună organizare din partea Comitetului studențesc. Existența unui echilibru între cantine poate să fie un element pozitiv doar în anumite privințe. Căci, avînd în vedere activitatea relativ redusă a Comitetelelor în privința primării unui conținut educativ al muncii din cantine ajungem la un grad de uniformitate ce aduce a mediocritate.

Desigur că acest clasament va suscita, în continuare, atenția tuturor factorilor implicați în activitatea de asistență socială și muncă educativă din cămine și cantine. Ne vom permite, în acest sens, să revenim cu alte ecouri.

Pînă atunci și pînă la „Balul Comitetului studențesc de complex“ în cadrul căruia se va realiza premiarea fruntașilor, nu uitați că mai trebuie desemnate cele mai frumoase camere din complex și că mai sînt în discuție și alte premii surpriză. Vă dorim succes în obținerea lor!

V.D. TOTI

NOUTĂȚI LA CLUBUL DE JAZZ

Venind în urma unei serii excepționale de concerte, cele din martie avîndu-i ca protagoniști pe Johnny Răducanu, H. Tavitian și Marius Popp, și succedînd recent încheiatului festival sibian, ambițioasa manifestare organizată la începutul lunii aprilie de Clubul de jazz Timișoara suportă anumite riscuri. Mi se pare esențial acela de a nu se fi ridicat la nivelul valoric (auto) impus în ultima vreme. Sau de a nu rezista exigenței crescute a unui public avizat. Nu a fost așa. „Atelierul de jazz“ al lui Eugen Gondi și al invitaților săi a îndeplinit atribuțiile unui eveniment.

Hotărît lucru, frumusețea jazzului e unică. Au ținut s-o demonstreze muzicienii de stiluri și tendințe diferite, aflați pentru o seară laolaltă pe scena Casei studenților. Sigur că aceste veritabile capete de afiș ale genului sînt principalele „vinovate“ pentru umplerea pînă la refuz a sălii. Dar nu în exclusivitate. Meritul e și al organizatorilor prin ideea de a încerca aici o formulă nouă, consacrată sub numele de „workshop“, sau atelier de creație, purtînd însă indiferent de titlatură marca fanteziei, a spontaneității în exprimare și a unei participări afective totale.

O idee fermecătoare (altfel cum s-ar explica interesul fără precedent pentru acest spectacol ce a polarizat atenția mai multor cluburi de profil din țară), rămasă însă pînă aproape de final în faza de intenție, ceea ce nu scade cu nimic din calitatea jazzului cîntat. Este desigur un început iar nerealizările unei astfel de inovații sînt inerente. Rămîne însă ca suprem argument muzica practică, de un bun gust indiscutabil, ferită cu strictețe de orice efect îndoielnic. Rămîne de asemenea, bogăția armonică, complexitatea liniilor melodice, îndrăzneala formulelor ritmice, la un loc reprezentînd o estetică a jazzului căreia Gondi și invitații săi i-au rămas fideli pînă la capăt.

Am mai scris în această revistă despre Eugen Gondi. Îi vom numi în continuare și pe ceilalți protagoniști: Paul Weiner (pian), Berkes Balazs (contrabas), Puba Hromadka (baterie). Un super-„combo“ cu priză la public, după cum s-a putut remarca, de un profesionalism desăvîrșit în „Only Child“ și „Time Remember“ ale lui Bill Evans (omagiul seriei, majoritatea pieselor cîntate fiind ale acestui regretat pianist de mare rafinament), în J. Coltrane, în care Hromadka a făcut risipă de dinamism și forță (fantastic tempoul în solo de baterie), în „Dolphin Dance“, celebra temă a lui Herbie Hancock, a cărei atmosferă meditativă din debut prefigurată de tînguirea contrabasului într-o admirabilă sinteză de amarăciune glacială, ca și într-o altă piesă a lui Evans, începută în nota de lirism tesută de pian, bine secundat ritmic de Gondi (remarcabilă maniera lui de a folosi cînelul).

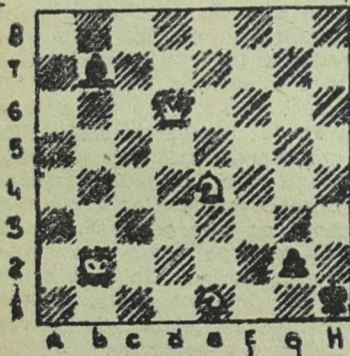
Entuziasmat, a fost Berkes Balazs folosînd pizzicato cu o dezinvoltură uimitoare pentru contrabas, jonglînd cu ritmurile hispane într-o compoziție de excepție, piesa sa „Impresii din Madrid“.

Au completat atelierul de jazz în partea sa cea mai spontană, descătușată total, într-un „jam-session“ de zile mari Liviu Butoi (sax. fl.), chitariștii T. Kuhn și Dan Ionescu, Ionel Bota (vioară), utili, inventivi într-un șir de improvizații fluente, captivante, fie că au pornit de la H. Hancock, Miles Davis sau de la măsurile blues-ului.

Atelierul de jazz cu E. Gondi și invitații săi a fost astfel un veritabil succes al artei creației de moment, cum este prin excelență jazzul, gen viabil numai într-o atmosferă ritmică potrivită și cu executanți inspirați. Ceea ce era de demonstrat.

VASILICA ANCUȚA

ȘAH

MAT ÎN 3 MUTĂRI

Controlul poziției:

Alb: Rb2, Dd6, Ce1, Ce4;
Negru: Rh1, Nb7, g2
Soluția în numărul viitor.

Începînd cu acest număr, iubitorii „sportului minții“ vor avea posibilitatea să găsească în fiecare număr al acestei reviste cite o problemă spre rezolvare. Gradul de dificultate al problemelor va crește treptat, sperînd să satisfacem așteptările

EMIL MITREA

BANCUL — O PICĂTURĂ DE SPIRIT

În trepidanța vieții cotidiene, risul ne întîmpină ca semnul unei implacabile „sănătăți sociale“. Există în om o foame de ris. El e semnul unei rafinate spiritualități. Risul înseamnă decripare, detașare de obiectul „competiției microsociale“, și oricît ar părea de exagerat, el oferă suficientă perspectivă afectivă pentru a lăsa loc rațiunii și a o deparazita de instincte. „Ferește-te de omul care nu ridică niciodată“, spune o înțeleaptă zicătoare populară. El pare ascuns, instinctual, are probabil o personalitate deformată, dezechilibrată.

Dar bancul este nu numai ris. El este expresia unei undulații sociale. (există poante care s-au „rulat“, și reinvie apoi improspătate, bancuri „noi“, de ultimă oră“, bancuri macabre, absurde, seci, pînă la anecdotă de „spart gheața“ la petreceri). Ele datorează mult personalității povestitorului, care-i imprimă duh și căldură, însușindu-l în atmosfera grupului sută din fragile micelii ale complicatelor relații umane, povestitor care devine astfel pentru câteva clipe un mic actor, identificat unei atmosfere irepetabile transmițător și creator. Risul care urmează, ca o surpriză și descărcare nervoasă, ca un inconfundabil semn de sănătate, lărgește acel „spațiu“ de comunicare umană,

făcîndu-l mai stabil dar și mai rezonant.

Cum au luat naștere bancurile? De unde apar mereu, și cine este creatorul, anonimul, genialul ascuns după nevăzuta perdea care ni le oferă? Iată o întrebare pe care ne-am pus-o toți.

Probabil bancurile se nasc dintr-o comuniune spirituală. Cineva are o scîlpire, celălalt o intuiește, o preia, dezvoltă, transmite simburile de genialitate care strălucește în fiecare, ca un grăunte de diamant, se îmbracă într-un înveliș care se diversifică, crește, ca un bulgeră de zăpadă ce alunecă la vale. O veritabilă creație colectivă, în care autorul e uitat imediat ca un părinte nefolositor. Rămîne doar copilul altruist al colectivității. Căci cel care-și va atribui paternitatea unui banc va suferi ironia și neîncrederea celorlalți.

Rămîne deci, evidentă, anonimitatea creatorului involuntar. El e nelocalizabil ca individ, e poate o mulțime înfinitesimală, e chiar continua undulație socială.

Bancurile ne înconjoară și se nasc mereu. Poate ele se vor constitui în viitorul folclor al omenirii, așa cum marile drame distilate de individualitate, au generat miturile. Cine știe. Pînă atunci, să-i fim recunoscători acestei picături de spirit și să ridem puțin.

HORIA DULVAC

Lyon — orașul interferențelor

„Fals jurnal de călătorie“

Fie că sosești pe șoseaua europeană ce străbate Alpii elvețieni intrând în Franța odată cu Rhônul, în preajma lacului Léman, fie pe aceea care străbate platoul Langres la sud de Champagne, coborând apoi prin Bourgogne și însoțind Saône în scurta ei curgere — regiunea lyoneză nu e decît o presimțire a orașului înfloririi renascentiste și al industriei mătăsurilor. Asta nu face ca perspectiva urbană a Lyonului să apară într-un mod mai puțin surprinzător, căci, grație necurmatei sale expansiuni spre colinele înconjurătoare, doar aparent unitar și consecvent cu sine însuși din punct de vedere arhitectonic, orașul vine în întâmpinarea propriilor sale drumuri.

Cobori încet, în serpentine largi, spre podurile peste Rhôn și spre Bellecour — „Place Royale“ — teritoriul porimbelor, îndrăgostiților, bătrînilor și tuturor celor ce tinjesc după liniște și nostalgie — iar această coborîre în spațiu își are echivalentul unei deschideri în timp, fiindcă părăsind modernele cartiere „ale colinelor“ și intrînd în Fourvière sau Croix-Rousse devii un intrus într-ale istoriei, indiscret, neprimit și ingenuu, simți că acea mîndrie de aparținător al secolului vitezei cedează în fața unui ciudat sentiment al ridicolului pînă ce descoperi stupefiat că pe acele „Ruelles“ circulația cu automobilul este practic imposibilă și atunci cauți deznădăjduit o cale de ieșire, măcar strada burdușită de magazine din apropierea cheilor Saônei, sau visul șoferului rătăcit în Saint-Jean, cartierul medieval unul din nenumăratele poduri peste Rhôn ce te-ar putea readuce în secolul căruia — abia acum îți dai seama — îți aparții fără puțință de evadare.

A cunoaște Lyon-ul înseamnă nu a-l traversa, nu a bea o cafea într-unul din bistrourile minuscule — lângă podul Tilsit sau peste drum de catedrală —, nu a vedea într-unul din cinematografe un film cu Jean Marais sau Yves Montand ci pur și simplu A VAGABONDA. A-i înșela vigilența, a-i smulge măștile, a-l simți, îndărătnic, bătrîn și copilăros, cum își se spune, clipă după clipă dezvoltându-și ființarea de-a lungul a mai bine de două mii de ani, precum și îndrăznețiile viitoare.

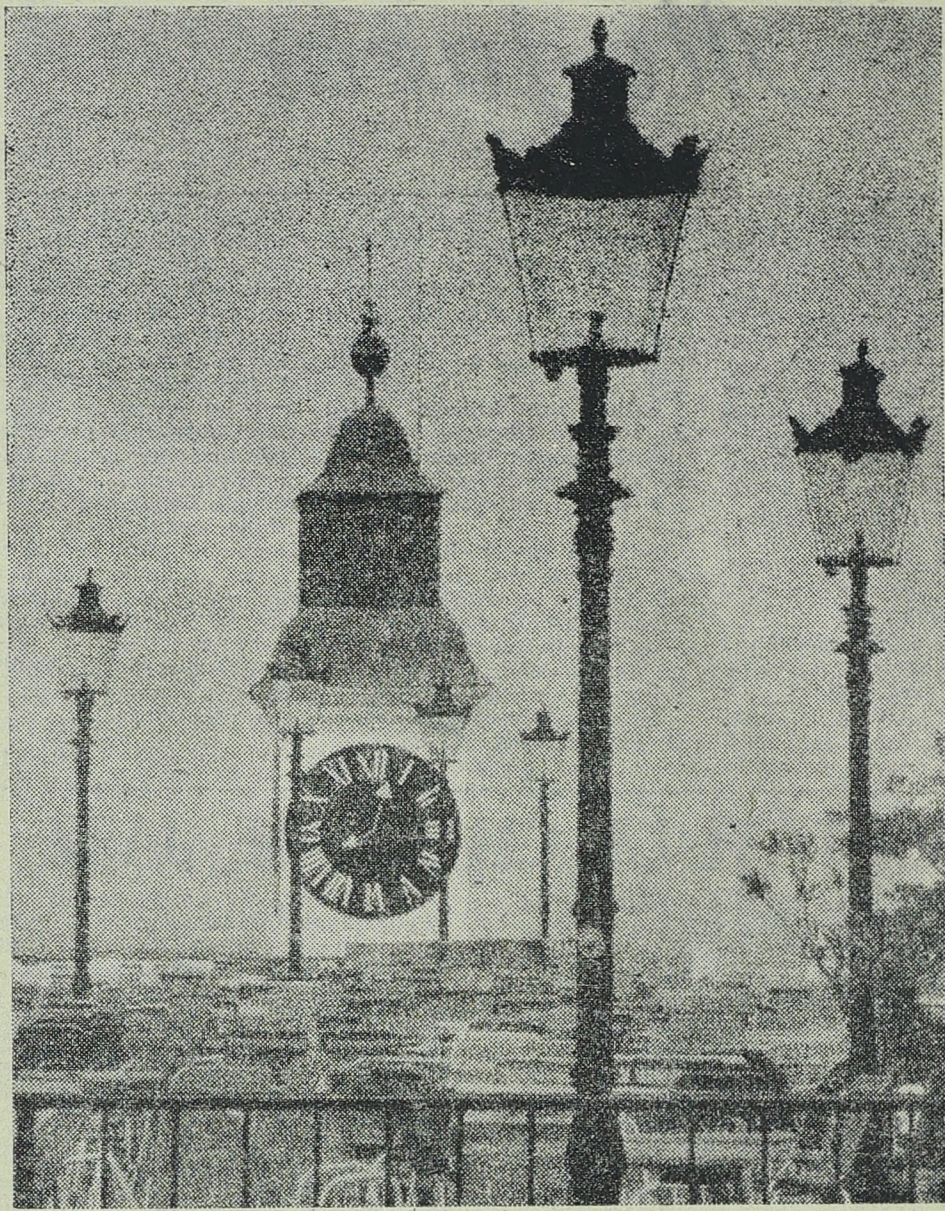
A cunoaște Lyon-ul înseamnă a sta de vorbă cu fiecare din „timpurile“ sale — roman, medieval, renascentist sau modern — a asculta la marginea unui pod sonetele, cîntecele și mărturisirile amoroase ale lui Louis Labé; Pernet du Guillet sau Maurice Scève, poveștile deșucheate și pline de adevăr ale unui Rabelais rătăcind — cu „Pantagruel“ sub braț — pe aleile Saônei în căutarea unui editor. A zăbovi o bună bucată de vreme în cartierele Saint-Paul ori Saint-Jean — în plin ev mediu, deci nu departe de catedrala ridicată între 1165 și 1400, ce-și păstrează eleganța, sobrietatea și supletea gotică, asemeni celor din Rouen sau Chartres.

Cutreierînd magazinele lyoneze — sau, vizitînd hotărît să vezi cît mai multe — fabricile textile, înțelegi legile unei civilizații de un străvechi și imuabil gust al fineții, al unduirii culorilor, „beției celei rare“ a parfumurilor coordonate abstracte, dar mereu la un pas de palpabil, ce unesc mătăsurile Lyonului — Sévres, universal portelanurilor — Gobelins — tradiția seculară a tapiseriei, frumusețea artificială și buimăcitoare a Versailles-ului, mirificul pictural și arhitectonic al Luvrului.

Lyonul — moment crucial în viața perpetuă a Rhônului, oraș ce nu se lasă oglindit hoștește în apele coboritoare din înghețații munți elvețieni, ci le imblînzește, imprimîndu-le trăirea sa, dominîndu-le cu puterea neclintirii sale, opunînd veșniciei unei curgeri inerte pe aceea a unei necontenite transformări, a incontestabilei izbînzii. Lyonul, cu clădirile lui venite din toate vremile, cu oamenii lui niciodată grăbiți dar mereu în neodihnă, oraș fără de care fluviul n-ar mai găsi calea spre portul Marsiliei, spre Mediterana și spre lume.

RADU CIOBOTEA

PEISAJ IUGOSLAV

Turnul SAHAT văzut din bastionul Petrovaradin (Novisad)

Călătorii... călătorii... călătorii... În fața noastră o lume necunoscută. Sînt pe tărîmul bunei noastre vecine — Republica Socialistă Federativă Iugoslavia. Alunec peste întinsa cîmpie a Voivodinei și mă îndrept spre frumoasa-i capitală, a cărei cetate veghează pe malul Dunării, martora secolelor ce s-au scurs peste spinarea-i colțuroasă. Cu ochii-n sus, pe celălalt versant al „marei curgător“ se arcuiesc trei poduri, mărturie a trei epoci diferite.

LA TEMELIA CETĂȚII

Ne aflăm la 1255 kilometri de izvoarele Dunării, în Novi Sad, oraș ale cărui începuturi se pierd în întunericul trecutului îndepărtat. Temeliile Cetății se pare că au fost puse acum 3000 de ani. Mult mai tîrziu, în epoca expansiunii romane, pe versantul drept al Dunării s-a ridicat o nouă cetate, CUSTUM, pe locul căreia, cîteva secole mai tîrziu, se va dura cetatea Petrovaradin, una din cele mai frumoase și cele mai mari din

Unul din ultimele și cele mai frumoase cartiere ale Novisadului.

„Doream foarte mult să cunosc lumea“

Interviu cu KIRSTEN WIEBICKE, R.D.G. anul IV Medicină generală.

— Kirsten, te rog să-mi spui, pentru început, ce te-a determinat să studiezi medicina în România?

— Cînd am terminat clasa a IX-a, a-vînd rezultate bune la învățătură, mi-am exprimat dorința de a-mi continua studiile universitare într-o țară străină. Apoi în anul al IV-lea de liceu mi s-a spus că voi face facultatea în România, în cadrul relațiilor de prietenie și colaborare dintre cele două țări.

— Și de ce ai ales tocmai medicina?

— La început am vrut să studiez limbile orientale, dar nu mi s-a oferit prilejul de a le învăța în străinătate. Atunci am optat pentru medicină. Nu îmi pare deloc rău. Cu timpul am descoperit frumusețea meseriei pe care mi-am ales-o.

— Deci — aici în România...

— Despre România ar fi multe de spus. Eu m-am născut în Netzschkau, un oră-

șel mic. Cînd am ajuns la Timișoara mi s-a părut un oraș foarte mare, dar în același timp liniștit. Îmi plac foarte mult parcurile de aici. Am fost pe Litoral, la Semenic, Moneasa, Felix. Vreau să mă merg la Brașov, Sinaia, Moldova. Mă simt bine în România și după 4 ani petrecuți în țara noastră mă consider pe jumătate româncă. De la început am fost impresionată de ospitalitatea poporului vostru. Am întîlnit la facultate colegi greci, arabi, africani, latino-americani. Practic mi-am realizat parțial visul de a cunoaște oamenii din întreaga lume.

— Fiindcă tot vorbeai de colegi, cum te înțelegi cu ei?

— Foarte bine. Chiar din anul I am stat în cameră cu colegi din România, care m-au ajutat să învăț limba română.

— Ți-a fost greu să înveți limba română?

— La început mi-a fost greu, dar cu timpul m-am obișnuit și pot să-mi iau

Europa. Pe celălalt versant al Dunării apare în același timp, un așezămint cu care Cetatea întreține relații comerciale strînse. În documente se pomenește numele de Vasaros, Varad sau Stari Petrovaradin. Încă neînsemnată, această localitate mai avea cîteva denumiri și ființa în umbra Cetății. Perioada de aur a Cetății este scrisă între 1690-1780, cînd va primi forma în care poate fi admirată acum. Însemnătatea militară a Cetății se pierde cu timpul și acest renumit „Gibraltar pe Dunăre“ rămîne un obiectiv de atracție deosebită. În galeriile ei sălășuiesc operele artiștilor plastici voivodinieni, ca și în atelierele lor de lucru, frumos amenajate, accesibile vizitatorilor. În corpul Cetății se află muzeul orașului și cel mai frumos hotel-restaurant din oraș „Varadin“.

NEOPLANTA ÎN DEVENIRE

Paralel cu Cetatea, se dezvoltă și orașul. În 1 februarie 1743, tîrgoveții din localitate cumpără de la Maria Tereza statutul de oraș independent care primește denumirea „Neoplanta“. Orașul se dezvoltă furtunos, ajungînd astăzi unul din cele mai frumoase localități ale Iugoslaviei. Cu cei 200.000 locuitori, Novi Sad-ul e cel mai mare oraș din Voivodina și al 6-lea, ca mărime, din Iugoslavia. Cutreier străzile orașului și am senzația că plutesc. E atîta soare în jurul meu, atîția tineri, atîtea fețe zîmbitoare, încît, pe strada Dunării (Dunasca), parcă nu-mi găsește locul. E „corso“-ul mic, adică al celor ce nu depășesc vîrsta de 16 ani. Aici rareori vezi fețe „de fosili“. Îmi continui drumul prin parcul Dunării, la capătul căruia începe faleza. În sfîrșit, pe această fișie îngustă descopăr tineri de vîrsta mea. Ghîțâți și cîntece, bancuri și risete, iubire... Și lumea frumoasă a studenției. Nimeni nu știe să-mi spună cînd s-au pus hotarele între generații, pare-se că locuitorii nici nu prea sînt conștienți de acest fapt, dar cred că acest fenomen e unic în lume.

Cu Piața Libertății, cu catedrala, cu clădirile impozante din jur, cu cinematografe și magazine, cu librării, cu muzee și galerii, cu străzile renumite prin personalitățile ale căror nume le poartă, cu clădirea albă din marmură a Teatrului național și cu celelalte edificii de pe B-dul Mareșal Tito, centrul orașului rămîne o amintire neștearsă...

DUȘIȚA BAINȘCHI

CONSILIUL DE CONDUCERE:

Ildico Achimescu, Francisc Albert, Petru Andea, Nikolaus Berwanger, Viorel Boldureanu, Teodor Bulza, Daniel Bumb, Radu Ciobotea, Gheorghe Crișan, George Dinu, Dan Dubină, Miloș Georgovici, Viorel Marineasa, Florian Mihalcea, Stela Mirel, Marcela Păcurariu, Gheorghe Sarca, Alexandru Vajda.

ADRESA REDACȚIEI:

● Casa de cultură a studenților, bv. Tinereții nr. 9, cam. 7, tel. 1.49.07, 1.97.21, (ședințe: luni și joi, orele 20,30).

ȚIPARUL: LP. „BANAT“ TIMIȘOARA.

COLECTIVUL DE REDACȚIE:

Daniel Bumb, Radu Ciobotea (redactor șef), Horia Dulvac, Helmuth Frauendorfer, Andreea Gheorghiu, Daniel Kenst (secretar responsabil de redacție), Luminița Marina, Florian Mihalcea (redactor șef adjunct), Mihai Minea, Marius Morariu, Nelu Musta, Dan Pampu (secretar de redacție), Dan Părvulescu, Lucian Petrescu, Harald Zimmerman.